

PKK

(Partiya Karkerên Kurdistan)

Program ve Tüzüğü

Weşanên Serxwebûn 71

PKK

(Partiya Karkerên Kurdistan)

Program ve Tüzüğü

Weşanên Serxwebûn 71

PKK (Partiya Karkerên Kurdistan)
PROGRAM VE TÛZÛK
Weşanên Serxwebûn 71

Yayinevinin notu

Partilerin program ve tüzükleri kuruluşlarıyla birlikte o dönemin koşullarına göre oluşturulur. Bu temelde bir mücadele ve örgütsel işleyiş esas alınır. Şüphesiz bununla mevcut koşulların değiştirilmesi ve gerçekleştirilmek istenen amacın başarılması hedeflenir.

PKK, değişim yasalarına göre hareket eden bir parti olduğunu mücadele pratiğinde kanıtlayan bir güçtür. Bilimsel sosyalist özelliği bakımından onu bağlayan, belli bir düzeyle sınırlandıran kalıplar yoktur. Dogmatik değildir; sınırı olmayan, sürekli ilerleyen bir gelişme perspektifine sahip olduğundan değişen ve değiştiren bir harekettir. Sosyalizme kendi gerçeğinde atılım yaptırması, onun doğru gelişme yasasına amansız bağlılığından kaynaklanıyor. PKK'yi bundan başka bir şey bağlamıyor. Onun hiçbir gelişmeyle yetinmeme, sürekli daha ilerisini hedefleme yaklaşımına sahip olması, aynı zamanda başta şehitler ve halk olmak üzere savaş içinde kazanılan bütün değerlere gerçek bağlılığını da ifade ediyor.

PKK, 1995 yılının başında yaptığı 5. Kongresi'nde, yürüttüğü savaşla toplumun her sahasında başardığı değişimleri gözden geçirdi ve

Birinci Baskı: Nisan 1995

Herausgeber:
Agri Verlag
Vogelsanger Str. 286
D-50825 Köln

bunu yeni değişimlerin başarılması yolunda kararlara dönüştürdü. İktidarlaşma sürecini yakalayan bu düzey, PKK'nin büyük bir siyasal ve sosyal hareket olarak ulusal ve uluslararası sahada yer edindiğinin kanıtlanmasıdır. Dolayısıyla bu büyüme, Kürdistan ve dünyadaki değişikliklere cevap verebilen büyük bir hareketin program ve tüzüğünü de buna göre yeniden düzenlemesinin bir ihtiyaç olarak ortaya çıktığını görmek gerekir. Bu PKK'nin mevcut dönemin gelişme koşullarında kendini yenilemesidir; yine kendi eseri olan değişime cevap vermesidir. Yoksa başka yerlerde örnekleri görüldüğü gibi dış etkili bir değişim olayı değildir. Burada yapılan ve anlaşılması gereken, PKK'nin hem değişimin ve değiştirme ilkesinin amansız takipçisi olduğı, hem de bu yaklaşımıyla ulusal kurtuluş ve sosyalizm hareketine yeni bir miras bıraktığıdır.

Elinizdeki bu broşür, PKK'nin 5. Kongresi'nde kararlaştırılan ve yeni değişikliklerle düzenlenen program ve tüzüğüdür. Dikkatle okunursa, geleceğı yürüyüşte perspektif sunan, yolu net gösteren, devrimci-militan yaşamın ilkelerini ortaya koyan sonuçlar çıkarmak mümkündür.

Weşanên Serxwebûn

4

oldu. Dönemin başında Türkiye'nin büyük kentlerinde dar bir öğrenci çevresi olarak doğan partimiz, dönemin sonunda Kürdistan'ın kent ve kasabalarında örgütlenen bir aydın-geçlik hareketi düzeyine ulaştı. Dönemin temel çalışma biçimi, araştırma ve inceleme, devrimci düşüncüyü yaratma ve yaygın bir propaganda ile aydın-geçlik kesimini harekete kazanmaktı. Türk sömürgeciliğine ve işbirlikçi-reformist Kürt akımlarına yöneltilen şiddetli eleştiri ve geliştirilen devrimci eğitim temelinde dönemin görevleri esas olarak başarılıydı. Bu dönemin en önde gelen militanı ve Parti Önderliği'nin en sağlam izleyicisi olanların başında **Haki KARER** yoldaş geliyordu. Gelişen ideolojik grup hareketi gittikçe örgütsel ve eylemsel bir yapı kazanarak politik bir hareket düzeyine ulaştı.

Parti tarihimizin ikinci dönemi, politik gelişme dönemi 1978-80 yılları arasında yaşandı. 26-27 Kasım 1978 tarihinde yapılan Kuruluş Kongresi ile partimizin resmen kurulması, bu gelişme döneminin en güçlü adımlarından birisi oldu. Bu dönemde Hilvan-Siverek direniş etra-

6

GİRİŞ

Partimiz; Asya, Afrika ve Latin Amerika'da zafere ulaşan ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisiyle dünyada devrimci dalganın yüksek olduğu, ABD ve Sovyet blokları arasındaki tıkanmanın gittikçe derinleşmeyi yaşadığı, Türkiye devrimci gençlik hareketinin radikal bir yükseliş gösterdiği, Kürdistan'da aşiretçi-feodal yapının parçalanması ve objektif koşulların gelişmesi temelinde yeni ideolojik-siyasi akımların ortaya çıktığı 1970'li yıllarda devrimci-sosyalist ve ulusal kurtuluşçu bir hareket olarak doğdu. Baştan günümüze kadar ruhta, düşünce ve pratikte tamamen Başkan **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yüksek öngörü, kararlılık, yaratıcılık ve mücadeleciliğinin eseri olan partimiz, Türk sömürgeciliğı tarafından tarihten silinmek istenen halkımızı diriltip, kurtuluş yoluna sokarak Kürdistan tarihinde kesin bir dönemeci oluşturdu.

1970'lerin başından 1978 yılına kadarki dönem, parti tarihimizde ideolojik grup dönemi

5

finda gelişen devrimci silahlı mücadele, ulusal kurtuluş devrimimizde halk savaşının başlangıcını oluşturdu. Başta **Halil ÇAVGUN**, **Salih KANDAL** ve **Cuma TAK** yoldaşlar olmak üzere onlarca militanın kahramanca direnişiyile gelişen bu mücadele, geniş halk kitlelerini uyarıp devrime çekerek, hareketi yaygın bir halk hareketi haline getirdi. Ve bu gelişme, Türk sömürgeciliğini çılına döndürmeye ve 12 Eylül faşist-askeri darbesini gündeme getirmeye yetti.

Partimiz, politik gelişme adımlarını attığı dönemde bir yandan devrimci silahlı mücadeleyi örgütlemeye çalışırken, diğer yandan da bu mücadeleyi güçlendirmek için yurt dışı olanaklarını araştırmaya yöneldi. Vahşi bir karşı-devrim hareketi olarak gelişen 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında bu olanakları daha çok kullanmak ve kısmi geri çekilme taktiğine başvurmak zorunda kaldı. Devrimci kabarışın vahşi karşı-devrimle bastırıldığı 1980-82 dönemi, parti tarihimizin en zorlu dönemlerinden biriydi. Bir yandan zindanlara doldurulan yüzlerce parti kadrosu üzerinde her türlü imhacı baskı

7

uygulanırken, öte yandan yurt dışında toplanan bir avuç parti kadrosuna dayatılan provokasyonla partimiz tümünden tasfiye edilmek istendi. Bu imhacı saldırıya zindanda **Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR** yoldaşların eşi görülmemiş direnişiyle karşı duran partimiz, Ortadoğu'nun sıcak savaşım alanlarını bir toparlanma ve siyasi-askeri eğitim sahaları haline getirerek, ülkeye yeniden dönüşü ve yeni bir direniş dönemini hazırlamayı başardı. Temmuz 1981'deki Parti 1. Konferansı ve Ağustos 1982'deki Parti 2. Kongresi gibi tarihi adımlarla gelişen bu süreç, **Abdülkadir ÇUBUKÇU** ve **İsmet ÖZKAN** gibi onlarca yoldaşın eşsiz çabası ve fedakarlığıyla başarıldı.

Zindanda ve yurt dışında her türlü baskıya ve provokasyona karşı kahramanca direnen partimiz, 1982 yılı sonundan itibaren 12 Eylül faşizmine karşı devrimci direnişi örgütlemek üzere ülkeye geri dönüşü gerçekleştirdi. Merkezinde 15 Ağustos 1984 devrimci atılımının yer aldığı bu direniş döneminde insan bilincinin, inancının ve iradesinin nelere muktedir olduğu herke-

8

mede gerçek dev adımın atıldığı süreç Parti 3. Kongresi oldu. Parti Önderliği'nin, *"Burada çözümlenen kişi değil sınıf, bir an değil tarihtir"* belirlemesiyle yürüttüğü insan çözümlemesi ve kişiliğin devrimci yenilenmesi çalışması, 15 Ağustos Atılımı'nın kesintisiz sürdürülmesini ve geliştirilmesini sağladı. Bu temelde gelişen 1987-90 dönemi, Kürdistan çapında gerillanın yaygınlaştırıldığı ve oturtulduğu bir dönem oldu. Tarihi büyük direnişlerin yaşandığı bu dönem, başta **Ahmet KESİP, Mehmet SEVGAT, Şehmus YİĞİT, Mustafa YÖNDEM, Mustafa ÖMÜRÇAN, Haydar KARASUNGUR** ve **Hasan BİNDAL** yoldaşlar olmak üzere yüzlerce kahraman şehidin mücadelesiyle kazanıldı. Avare-asi çeteciliğe ve feodal-komploculuğa karşı yürütülen çizgi mücadelesiyle, devrimci savaş çizgisinde partileşmek yolunda sağlam adımlar atıldı. **Başkan Abdullah ÖCALAN** yoldaşın bizzat yürüttüğü bu mücadeledir ki, partimizi halk kitleleriyle buluşmaya ve gelişen serhildanlara götürdü.

Kürdistan'da böyle tarihi gelişmeler yaşanır-

10

se gösterildi. Silahlı propaganda birliklerinin çalışması, hareketi ve eylemiyle karakterize edilen bu dönem, 12 Eylül faşizmine karşı gelişen bir direniş dönemi olarak halk kitleleri üzerinde ve uluslararası alanda büyük etki bıraktı. Başta **Şahin KILAVUZ, Mehmet KARASUNGUR** ve **Mahsum KORKMAZ** yoldaşlar olmak üzere onlarca şehidimizin kahramanlığıyla kazanılan bu süreçte parti çekirdeklerimizin ülkeye yeniden serpiştirilmesi, partimizin yeniden örgütlenip kitlelerle ilişkiye geçmesi, 12 Eylül faşizmine vurulan darbelerle vahşi faşist baskıların öcünün alınması ve ulusal kurtuluş devrimimizde savaş ve ordu gerçeğine ilk adımın atılması sağlandı.

Kürdistan'da modern savaş ve ordu sürecine girmek demek, en zor işe adım atmak demektir. Nitekim 15 Ağustos Atılımı'ndan kısa bir süre sonra savaşı sürdürmek ve geliştirmek ciddi bir sorun haline geldi. Her türlü tutucu, bireyci, yetmez ve tasfiyecilik yaklaşım devrimci savaşımızı yenilgiyle yüz yüze getirdi. Bütün bu tasfiyecilik yaklaşımların tasfiye edildiği ve partileş-

9

ken, Sovyetler Birliği'nin dağılmakta olduğu ve dünyanın yeni bir değişim sürecine girdiği bir dönemde partimizin 4. Kongresi yapıldı. Böyle bir zirveyi Körfez Savaşı ile birleştiren partimiz, Kürdistan'da oluşan elverişli koşullardan da yararlanarak kapsamlı bir devrimci gelişmeyi yaşadı ve düşmanı topyekün özel savaş ilanına götürdü. Kürdistan'ın dört bir yanında yaygınlaşan gerilla ve yükselen halk serhildanları mücadelemizi halk iktidarının eşğine kadar getirdi. Böyle bir devrimci gelişme süreci, Güney Savaşı'na varan geniş bir uluslararası karşı-devrim cephesiyle yavaşlatılmak ve durdurulmak istendi. Partimiz, bir yandan derinleşen halk savaşını ve serhildanları yürüterek, diğer yandan legal çalışmanın ve ateşkes denemelerinin başarılı taktik uygulamaları içinde olarak faşist özel savaş yönetiminin saldırılarını boşa çıkarmayı başardı. Partileşme, silahlı mücadele ve genel olarak devrimde ortaya çıkan ve mücadeleyi tasfiyeye götüren orta sınıf eğilimlerini etkisiz kılarak devrimci direniş çizgisinin gelişmesini sağladı. Başta **Ahmet GÜLER, Mehmet Salih**

11

ŞAHİN, Aydın ADSAY, Abdülkadir BEKİR-OĞLU, Kazım KULU, Binevş AGAL, Gülnaz KARADAŞ, Bedriye TAŞ ve Nilgün YILDIRIM yoldaşlar olmak üzere yüzlerce şehidimizin kahramanca direnişi, devrimci önderlik çizgisinin zaferine sağlam kaleler oluşturdu.

Partimiz, yirmibeş yıllık mücadele ve özellikle son dört yılın yoğun savaşı sonunda Parti 5. Kongresi gibi en büyük tarihsel zirveye ulaştı. Şimdi elimizde yirmibeş yıllık mücadelenin zengin teorik ve taktik birikimi, Kürdistan tarihinde ilk kez gerçekleşen muazzam politik, örgütsel ve askeri gelişmeler var. Bundan onsekiz yıl önce Eylül 1977'de Parti Programı hazırlandığında ortada hiçbir mücadele yoktu, sadece mücadele bilinci, azmi, istemi vardı. Parti Programımız herhangi bir mücadele pratiğine dayanmıyordu, sadece yürütülmesi tasarlanan mücadeleyi aydınlatmayı içeriyordu. Şimdi elimizde dev gibi teorik-pratik gelişme ve muazzam politik kazanımlar var; dolayısıyla 1977'de amaçlanan birçok görev başarılmış durumdadır. Yine dünyada köklü bir değişim yaşanmıştır. 1977-

'nin dünyası başkaydı, şimdiki dünya başkadır. Sovyetler Birliği yıkılmış, Sovyet bloku dağılmış ve sosyalizm cephesinde ciddi gelişmeler ortaya çıkmıştır. Artık sosyalizmde bir dönemin, Sovyet önderliği döneminin, sosyalizmin ilkel ve vahşi döneminin sonu gelmiş ve sosyalizmde yeni bir döneme, olgunluk dönemine girilmiştir. Partimiz, sosyalizmin bu yeni döneminin önde gelen bir sosyalist hareketi durumundadır ve bu iddiayla devrimci çalışmalarını yürütmektedir.

Bütün bu hususları değerlendiren Parti 5. Kongremiz, Kürdistan'da yaşanan muazzam devrimci gelişmeler ve dünyada yaşanan önemli siyasal değişiklikler temelinde parti programımızda belli bir değişiklik ve yenilenme yapmıştır. Yeni program, önümüzdeki dönemde partimizin yaratacağı tarihsel gelişme ve kazanımların düşünsel temelini oluşturacaktır.

Birinci Bölüm

DÜNYA DURUMU

Sömürgecilik tarihi sınıflı topluma geçişle başlar. Sınıflı toplumun gelişmesiyle oluşan her üretim tarzı kendine has bir sömürgeciliği geliştirir. İçte sınıf sömürüsü ve buna bağlı olarak sınıf baskısı ne kadar gelişirse, dışta da başka halk toplulukları üzerindeki sömürü ve baskı oranda artar. Köleci ilişkilerin doğuşundan başlayıp günümüze kadar insan toplumları üzerinde dıştan gelen bir baskı ve sömürü devamlı gelişmiştir. Bu gelişmeye bağlı olarak içten ve dıştan gelen baskı ve sömürüye karşı mücadele

de sürekli olmuştur.

Zor, tarihte her zaman gerici rol oynamamıştır. Eski toplumun değişmesinde zorun uygulanması kaçınılmazdır. Zor, üretim güçlerinin gelişmesi yönünde kullanıldığında ilerici, üretim güçlerinin gelişmesini önleyen eski üretim ilişkilerini ayakta tutmaya çalıştığı gericedir. Yine fethetmeye, yani aşiret, halk ve uluslar üzerinde egemenlik kurmaya yöneldiğinde de gericedir. Fethetme, üzerinde uygulanan toplulukların sömürgeleştirilmesinin başlangıç aşamasıdır. Böylece sömürgeciliğin temelinde her zaman gerici bir zor yatar ve hangi üretim biçiminden kaynaklanırsa kaynaklansın, üzerinde uygulandığı toplumun üretim güçlerini talan ve tahrip eder. Bunun tersine, sömürge boyunduruğuna karşı varlığını korumaya çalışan toplumların uyguladığı zor her zaman ilericidir ve gelişmek için başvurulması gereken en zorlu araçtır.

Temelde çeşitli biçimlerdeki bir zor uygulaması olan devrim, toplumsal gelişmenin en hızlı, en köklü ve en tayin edici sürecidir. Ezilen

sınıf ve halkların baskı ve sömürüye karşı yürüttükleri sosyal mücadelelerin birikimi uygun koşullarda devrimsel gelişmeye yol açar. Her devrimsel gelişme, başlangıçta içten ve dıştan gelen baskı ve sömürüye karşı olmayı ifade eder ve daha eşitlikçi ve özgürlükçü bir karakter taşır. Feodal düzeni yaratan İslamiyet ve Hıristiyanlık da, burjuva devrimlerini karakterize eden Fransız Devrimi de böyledir.

Feodalizme karşı köylülüğün ve ezilen halkların mücadelesini ardına alan burjuvazi, içte feodal bölünmüşlüğe ve dışta ise yabancı boyunduruğa karşı verdiği mücadeleyle ulusların ve ulusal devletlerin oluşmasını sağlamıştır. 19. yüzyılın ortalarında sanayi devriminin tamamlanmasıyla bir dünya pazarının oluşmasına yol açmıştır. Oluşan bu pazarda Batı Avrupa'nın bir avuç ulusu hakim rolü oynarken, dünya halklarının çok büyük bir bölümü sömürge durumuna düşürülmüştür. 19. yüzyılın son çeyreğinde dünya kapitalist-emperyalist sisteminin oluşmasıyla birlikte yeryüzünde bu sistemin dışında varlığını sürdüren tek bir ülke kalmamıştır.

Emperyalist ülkeler arasındaki eşitsiz gelişme ve sistemin içine girdiği bunalım, dünyanın güç oranında yeniden paylaşımını gündeme getirmiştir. Yeniden paylaşım için savaştan başka araç kalmayınca dünya büyük bir savaşın içine sürüklenmiştir. İnsanlığa büyük acılar yaşatan Birinci Dünya Paylaşım Savaşı içinde Rusya'da devrim patlak vermiştir.

Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi, sadece Rusya'da yeni bir sosyal ve siyasal düzenin kurulmasına yol açmakla kalmamış, devrim dalgasını sömürge ve bağımlı ülkelere de yayarak, 20. yüzyıldaki devrimsel gelişmeler için sağlam bir temel teşkil etmiştir. Sosyal mücadeleler ve sosyalizm tarihinin en önemli duraklarından biri olan bu devrim, tarih boyunca insanlığın yaşadığı en özgürlükçü ve eşitlikçi bir devrim olarak, işçi ve emekçilerin iktidar olabileceğini ve sömürsüz bir dünyaya doğru ilerlenebileceğini göstermiştir. Her ne kadar Ekim Devrimi'nin Rusya'da yol açtığı düzen bugün yıkılmış olsa da, işçi ve emekçilerin sosyalizm mücadelesinde ve insanlığın devrimsel gelişmesinde bu dev-

rimin etkisi sürekli olacaktır.

İki dünya savaşı arasında, Ekim Devrimi üzerinde Rusya ve çevresinde Sovyetler Birliği sistemi kurulmuş ve gelişmiştir. Avrupa'daki devrim girişimlerinin yenilmesine rağmen, bir ideolojik-politik güç olarak sosyalizmin dünya çapındaki yayılması ilk kez gerçekleşmiştir. Gelişen objektif şartlara bağlı olarak sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş hareketleri boy vermeye ve bu hareketler Vietnam ve Çin gibi ülkelerde işçi sınıfı önderliğinde gelişmeye başlamıştır. Özellikle Birinci Dünya Savaşı'nda yenilen ülkeler başta olmak üzere emperyalist sistem içinde burjuvazinin yeni bir diktatörlük biçimi olarak faşizm gelişme göstermiştir. Bu gelişme Almanya, İtalya, Japonya gibi ülkelerde faşist diktatörlüklerin kurulmasına yol açmış ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşını gündeme getirmiştir.

Sosyalizmin gelişmesinden duyulan korku ve emperyalistler arasındaki çelişkinin gelişmesi dünyayı yeni bir savaşa götürmüştür. 1939-45 yılları arasında yaşanan ve insanlığın tanıdığı

en büyük savaş olan İkinci Dünya Savaşı, başını Almanya'nın çektiği faşist cephenin yenilgisi ve ağırlığın Sovyetler Birliği'nde olduğu demokrasi cephesinin zaferiyle sonuçlanmıştır. Bu sonuç dünya çapında güçlü bir demokrasi ve sosyalizm rüzgarının esmesine yol açmıştır.

İkinci Dünya Savaşı'nda kazandığı zafere dayanan ve savaşta aldığı yaraları hızla sarmaya çalışan Sovyetler Birliği, gelişen ulusal kurtuluş hareketlerinden de aldığı destekle emperyalist sistem karşısında bir dengeye ulaşmaya çalışmıştır. Doğu Avrupa ülkelerinde anti-faşist güçlere dayanan yeni yönetimleri biraraya getirerek, emperyalist bloka karşı kendi blokunu geliştirmiştir.

Dünyada esen güçlü sosyalizm ve demokrasi rüzgarından etkilenen ve Sovyetler Birliği'nden de destek gören sömürge ülke halkları hızla ulusal kurtuluşa yönelmiş ve dünyanın her tarafına yayılan ulusal kurtuluş mücadeleleri dönemi yaşanmıştır. Bu dönemde Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın her tarafında muzaffer ulusal kurtuluş hareketleri gelişmiştir. Bu hareketlerin bir

kısmı (Çin, Vietnam, Kuzey Kore, Küba benzeri ülkelerde görüldüğü gibi) daha radikal olur ve emekçi önderlikli gelişirken, yurtsever içerik taşıyan diğerleri de emperyalizme karşı mücadelede belli bir rolün sahibi olmuştur. Hızlı ve yaygın olarak gelişen bu hareketlerin siyasal başarı kazanması ve devletlerin kurulması, kapitalist-emperyalizmin klasik sömürgecilik sistemini tasfiye etmiştir.

Savaştan sonra dünya jandarmalığını İngiltere'den devralan ABD, artık klasik sömürgeciliğin yaşatılamayacağını kavrayarak yeni sömürgeciliğe yönelmiş, dayattığı sahte siyasal çözümler ve özel savaş rejimleriyle ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci derinliğini önlemeye çalışmıştır. Emperyalist devletleri kendi önderliğindeki bir blok içinde birleştirerek ve her alanda bloklamayı derinleştiren bir özel savaş sistemini geliştirerek, bu temelde Sovyet blokuna ve her alanda ortaya çıkan devrimci gelişmeye karşı özel savaşı yoğunlaştırmıştır.

ABD ve Sovyet blokları arasında süren ve tüm dünyayı etkisi altına alan bu savaş,

1990'ların başında Sovyet blokunun dağılması ve Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla sonuçlanmıştır.

Merkezinde Sovyetler Birliği'nin bulunduğu dönem, sosyalizmin ilkel ve vahşi dönemi olarak ifade edilebilir. Sovyet devrimi, ideolojik planda dogmatizme, kaba materyalizme ve büyük Rus şovenizmine kaymasıyla; politik alanda çok aşırı merkezileşmeyi yaratması, demokratik sınıf mücadelesini dondurması ve devlet çıkarlarını her şeye egemen kılmasıyla, sosyal planda toplumun ve bireyin özgür ve demokratik yaşamını kısıtlamasıyla, ekonomik planda devletçiliği egemen kılıp dışa bakan tüketim toplumunu aşamamasıyla; askeri planda ordu ve silah gücünü her şeye kadir görmesiyle sosyalizmde bir tür sapmayı oluşturur. 1960'larda iyice belirginlik kazanan bu sapma altında Sovyet düzeni, içeride kendini yenileyemeyerek ve yeneden üretmeyerek, dışarıda ise tüm devrimci, ilerici gelişmeleri kendine bağlayıp çözümsüzlüğe iterek tam bir tıkanıklığı yaşar hale gelmiştir. Bu tıkanıklık, sosyalizme yaratıcı yaklaşım-

la mevcut sapmayı düzeltme ve doğru sosyalizm uygulamasına yönelme doğrultusunda aşılamayınca, yine içten ve dıştan gelen karşı mücadelenin de etkisiyle Sovyet düzeninin yıkılmasına yol açmıştır.

Sovyet düzeninin sosyalizm yolunda evrilemeyerek bu biçimde yıkılması tercih edilmemekle birlikte, dünyadaki tıkanıklığın böyle de olsa aşılması sosyalizmin ve devrimlerin gelişimi açısından yeni olanaklar ortaya çıkarmaktadır. Teorik ve pratik bakımdan sosyalizm Sovyetler Birliği devletinin tasallutundan kurtulmuş, özgür düşünsel ve eylemsel gelişme dönemine girmiştir. Bu dönem sosyalizmin daha yaratıcı ve bilimsel ele alınıp uygulandığı bir olgunluk dönemi olacaktır.

Sosyalizm, kökleri insanlık tarihindeki tüm ezilen ve sömürülenlerin, pleblerin ve serflerin mücadelesine kadar dayandırılabilir bir ideolojidir. Her çağın kendine göre bir sosyal mücadelesi, yani sosyalizmi vardır. Hemen her dinin, kendine göre sosyalize olmuş biçimleri bulunur. Kapitalist çağdaki bilimsel gelişmeye bağlı ola-

rak, sosyalizmde de en bilimsel düzeye ulaşılması söz konusudur. Böyle bir ideolojinin, bir devletin dar sınırlarından ve katı hegemonyasından kurtulması, onun daha yaratıcı ve bilimsel gelişmesine yol açacaktır.

Sosyalizmin yaratıcı ve bilimsel uygulanmasını esas alan partimiz, sosyalizme kazandırdığı yeni yorumlarla olgunluk dönemi sosyalizminin gelişmesine katkı sunmaktadır. Partimizin sosyalizm anlayışı ve partimizde gerçekleşen sosyalizm, dünyada yaşanan sosyalizmleri aşmaktadır. Sosyalizm, insanın toplumla ilişkilerini en özgürce belirlemesi, toplumsal gerçeklikten kopan ve onun üstünde yer alan, bastıran, sömüren her şeye karşı olması, bilimde, siyasette ve üretimde topluma verebildiği kadar alması durumudur. Sosyalizm bir nitelik sorunudur ve bir insanın kendini sosyalleştirmesidir. İnsanın dengeli sosyal gelişimi sosyalizmde esastır. Sosyalizm, en çok insanla ilgilenen, dogmalardan uzak ve insanın bütün yönleriyle görülmesine olanak sağlayan bir ideolojidir. Sosyalizm çalışmak demektir; teori demek, taktik demek, insan

24

bu gerçek özünden uzaklaştıran ve kapitalizme benzer bir bireyselliğe ve nefis düşkünlüğüne vardırıan anlayış ve tutumlar olmuştur. Bu tür anlayışların temsilciliğini yapan ve Sovyet düzenini ortaya çıkaran klasik komünist partilerin tasfiye olması ve Sovyetler Birliği'nin yıkılması sonucunda yeni bir dünya durumu ortaya çıkmıştır. İki blokluluğun ortadan kalktığı bu yeni dünya durumunun başlıca özellikleri şunlardır:

a) Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla oluşan sosyalizmden kaçış yavaşlamakta ve dünyanın bilimsel sosyalist çözümlenmesi ve sosyalizmin yaratıcı kavranışı tartışılmaktadır. Böylece sosyalizmde yeni bir canlılık ve çok yönlülük dönemi gelişmektedir. Bazı ülke yönetimleri sosyalist doğrultuda gelişmeye çalışsalar da, dünyada sosyalizm henüz etkin bir politik güç değildir. Sosyalizmin yeni bir tartışma dönemi yaşanırken, dar milliyetçi, dogmatik-fanatik, bürokratik ve insanlığın sorunları karşısında sorumsuzluk içeren yaklaşımlar ideolojik plandaki sapkınlığı oluşturmaktadır.

b) Sovyet bloğunun yıkılması sınıfsal ve ulu-

26

olmak demektir; insanın en büyük iddiası, çözümü ve kendini yeniden gerçekleştirmesi demektir.

Böyle doğru bir sosyalist anlayışla önderlik temsili, parti temsili, halk temsili ve demokrasi temsili mükemmel yapılıdır. Bunu esas alan parti gerçeğimizde, iyice kördüğüm olmuş insandan, gittikçe yücelen ve çözüm gücü haline gelen insana ulaşılmıştır; kendine büyük hakimiyeti olan, örnekleri Ortadoğu tarihinde görüldüğü gibi büyük bir nefis mücadelesi içinde şekillenen önderliksel gelişmelerin bir benzerini oluşturan, yüksek bir öngörü, dirayet, çaba, kararlılık ve azimle her türlü zorluğu alt eden ve olumsuzluğu olumluluğa dönüştüren, sağlam bir moral gücü her koşulda sürükleyicilik yapan, insanlığın gelişim mücadelesine kişisel hiçbir şey istemeden yaşamını veren önder militan kişilik yaratılmıştır. Partimizin yarattığı bu yeni sosyalist kişilik ve sosyalist ahlak, olgunluk dönemi sosyalizminin temel ölçüsü olacaktır.

Sosyalizm adına yıkılan ve tasfiye olan, onu

25

sal kurtuluş olayını, özgürlük ve eşitliğin gerçek anlamını daha iyi açığa çıkarmıştır. Bu temelde, sömürge statüyü yaşayan uluslar kurtuluş mücadelesini yükseltirken, baskı altında tutulan ulusal topluluklar da daha çok özgürlük istemine yönelmişlerdir. "Bölgesel veya yerel sorunlar" denilen bu tür gelişmeler dünyanın her tarafında yaşanmaktadır. Bu tür özgürlük istemleri ve bu temelde gelişen mücadeleler, emperyalist devletlerin oyununa düşmez ve dar milliyetçiliğe hapsolmazlarsa devrimsel gelişmede önemli bir rol oynarlar.

Bu tür mücadelelerin dinsel ideoloji önderliğinde gelişme durumları da yaşanmaktadır. Özellikle Ortadoğu'da son yıllarda yeni İslami hareketlerin geliştiği ve etkinlik kazandığı gözlenmektedir. Yetmiş yıldır sosyalizmin bölge gerçeğine yanlış uygulanmasını da fırsat bilerek gelişen bu akımların belli bir tarihsel ve sosyal temeli ve siyasal anlamı vardır. Bu tür akımlar, dinin devrimci ve sosyalize olmuş özünü esas alır ve emperyalizm ile işbirlikçi bölge gericiliğine karşı sağlam bir duruşa ve mücadeleye sa-

27

hip olurlarsa, devrimsel gelişmede belli bir rolün sahibi olurlar.

c) Sovyet blokunu oluşturan devletler yıkılmış olmasına rağmen, Doğu Avrupa'da ve eski Sovyet topraklarında tam bir düzen ve istikrar sağlanamamıştır. Kafkaslar ve Balkanlar sürekli bir çatışma alanı olarak emperyalist devletler arasındaki çelişkiyi artırmaktadır. Emperyalist blokun yürüttüğü psikolojik savaşa aldanarak kapitalizme savrulan kitleler, gerçekleri görerek sosyalizme yönelmekte ve önceki sosyal kazanımlarını savunmaya çalışmaktadırlar. Rusya'da gelişmelerin nasıl olacağı hala belirsizdir ve Rusya dünyada etkin bir güç olma konumunu korumaktadır.

d) Sovyet blokunun yıkılması, bu ülkelerde yaşanan ve sosyalizme mal edilen sorunları emperyalist sistemin üzerine yıkmıştır. Bu durum, kapitalizmin çelişkilerinin artmasına ve gerçek yüzünün daha iyi görülmesine yol açmaktadır. Bir süredir "sosyalizm öldü, en doğru sistem bizimkisidir" biçiminde yapılan propagandanın sonuna gelinmiştir ve artık bunlarla kitleleri al-

datmak zorlaşmaktadır. Kültürel alanda geliştirilen yozluğa dayanarak, kapitalist düzeni sürdürme çabaları giderek tam bir kaosa yol açmaktadır.

Emperyalist devletlerin sosyalizmden duydukları korkuyla oluşturdukları sıkı birlik artık zayıflamıştır. Dünya ölçüsünde çok başlılık ve emperyalistler arası çelişkiler gittikçe gelişmektedir.

Sovyet blokundaki sosyal uygulamaların zorlamasıyla kapitalist ülkelerde kitlelere tanınan ekonomik ve demokratik haklar mevcut durumda bir bir geri alınmaya çalışılmaktadır. Ekonomik sömürüyle birlikte polis devletinin baskısı gittikçe artmaktadır. Nükleer tehdit, çevre kirliliği, toplu bulaşıcı hastalıklar gibi hususlar insan ve toplum yaşamını tehlikeye atmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistem tarafından doğanın tahrip edilmesi ve toplumun doğal dengesinin bozulması insanlık için yeni ve ciddi bir tehdit halini almaktadır. Toplumların ve bir bütün olarak insanlığın geleceğini ilgilendiren bu durum, kapitalizmin insanlık için nasıl tahrip

edici bir sistem haline geldiğini ve kapitalist-emperyalizm ile insanlık arasında nasıl büyük bir çelişkinin oluştuğunu ortaya koymaktadır.

Kapitalist-emperyalizmin yaşadığı bütün bu çelişkiler, kendi içinde istikrar sağlayamayacağını ve emekçi kitlelerin demokratik mücadelesinin çeşitli biçimlerde gelişeceğini göstermektedir.

e) Sovyet blokunun yıkılması sonrasında ABD emperyalizmi, "Yeni Dünya Düzeni" adı altında dünyanın her tarafında kendi egemenliğini oluşturmaya çalışmaktadır. Bu hegemonya çabası, iki bloklu dünya ortamında gelişen ve emperyalizmden kısmi bağımsızlığı yaşayan devletlerle bir çelişkiyi ifade etmektedir. Bu çelişki çeşitli biçimlerde yaşayacağı ve emperyalizmi belli ölçülerde uğraştıracağı benzerdir.

Emperyalist sistemin yumuşak karnını yeni sömürge ülkeler oluşturmaktadır. Bu ülkeler, baskı ve sömürünün en çok yoğunlaştığı, ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımın sürekli yaşadığı ülkeler durumundadır. Emperyalizmin

ve işbirlikçi burjuvazinin dayattığı ağır sömürü ve talan ortamında, yine dayatılan özel savaş rejimi altında halklar yaşayamaz duruma gelmiştir. Emperyalizm mevcut durumuyla yeni sömürgeci düzenini rahatlıkla sürdürmemekte ve her türlü yöntemi denediği için kendine göre bir çare de üretememektedir. Yeni sömürge ülkelerde yaşanan mevcut kriz durumu devrim için objektif koşulların gelişkin olduğunu göstermektedir. Bu durumda subjektif koşulların asgari planda oluşması devrim hareketlerinin yükselmesine yol açmaktadır. Mevcut koşullarda devrimsel gelişmenin en çok yaşanacağı ülkeler bunlar olmaktadır.

f) Günümüz dünyasında en güçlü toplumsal devrim dinamiklerinden birini kadın kesimi oluşturmaktadır. Sınıflı topluma geçişle başlayan kadının köleleştirilmesi durumu, kapitalist sistemde giderilmediği gibi, daha da ince yöntemlerle, tahrip edici niteliğinden bir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Kapitalist-emperyalist sistem, kendi merkezlerinde kadın üzerinde ağır sömürü uygulayıp onu metalaştı-

arak, bağımlı ülkelerde ise kadın kesimini en ağır baskı ve sömürüye tabi tutarak kadın köleliğini sürdüren sistem olmaktadır. Buna rağmen geçen dönemde sosyalizmin kadın sorunuyla yeterince ilgilendiğini ve Sovyet sosyalizminin küçük-burjuva yaklaşımı aşabildiğini söylemek mümkün değildir.

Toplumsal eşitsizliğin, baskı ve sömürünün en katmerlisi kadın kesimi üzerinde uygulanmıştır. Günümüz dünyasında kadın hemen her yerde çifte baskı ve sömürü altında tutulmaktadır. Bu nedenle, eşitlik ve özgürlüğe en çok ihtiyaç duyan bir toplumsal kesim olmaktadır. Aynı zamanda toplumsal özgürlük ve eşitliğin gelişiminde, kadının kölelikten kurtuluş mücadelesi en temel rollerden birine sahip bulunmaktadır. Kadının üzerindeki baskı ve sömürü kırılıp kadın özgürleştikçe toplumsal eşitlik ve özgürlükte gerçek anlamda gelişim sağlanacaktır. Kadının ne denli devrimci dinamiğe sahip olduğunu ve kadının özgürlük mücadelesinin toplumsal devrimin derinleştirilmesinde nasıl temel rollerden birini oynadığını partimiz pratikte göster-

miştir. Bu nedenle olgunluk dönemi sosyalizminin en çok ilgileneceği alanlardan biri kadın sorunudur. Nitekim sosyalizme yaratıcı ve bilimsel yaklaşım kadın kesiminin geniş devrimci potansiyelini harekete geçirebilme özelliğine sahiptir.

g) Tarih boyunca yaşanan büyük devrimsel gelişmelerin yarattığı teorik ve taktik temel ve günümüz dünyasında yaşanan yoğun çelişkiler, devrimsel gelişme için koşulların uygun olduğunu göstermektedir. Bu koşullarda ulusal, sınıfsal, cinsel, çevresel ve benzeri çelişkiler ekseninde devrimsel gelişme yaratmak mümkündür. Sosyalizme bilimsel ve yaratıcı yaklaşım, böyle devrimci gelişmeleri yaratacak ve öncülük edecek güçtedir.

İkinci Bölüm

KÜRDİSTAN TOPLUMU

Kürdistan tarihi

Ülkemiz Kürdistan, insanlık tarihinde yerleşik hayata ilk defa geçişle birlikte tarımın yapıldığı, evcil hayvanların beslendiği, yeryüzünün en verimli toprak parçalarından birini teşkil etmektedir. Bu yüzden, çok eskiden beri çeşitli kavimlerin yaşantısına ve bu kavimlerden arta kalan bir kültürel birikime tanık olmuş ve uzun süre uygarlığın beşiği rolünü oynamıştır. Zengin maden kaynaklarına ve uygarlıklar arası geçiş yollarına sahiptir. Bu elverişli durum kendi

zıddını da beraberinde getirmiş ve ülkemizin, tarihin eski çağlarından beri sürekli bir boğuşma ve istila alanı haline gelmesine yol açmıştır. Bu süreç boyunca birçok kavim ya yok olmuş ya da sık sık istila altında yaşamak zorunda kalmıştır.

Ülkemizin üzerinde halkımızın yerleşme çabaları, ataları olan Medlerin M.Ö. 1000 yıllarında tarih sahnesinde belirmesi ile başlar. Hint-Avrupa grubunun Aryen kolundan olan Medler, bu ülkeye yayılmak için komşuları Persler ve Asurlarla yüzyıllarca süren bir mücadeleye girişmişlerdir.

Önce Persleri ve daha sonra da M.Ö. 612 yıllarında Asurları yenen Medler, zamanlarının en büyük imparatorluğunu kurmuşlardır. Bu imparatorluğun sınırları yaklaşık olarak bugünkü Kürdistan sınırlarını kapsamaktadır. Bu uzun mücadele yılları bir yandan onlarda ayrı bir milli bilinç uyandırırken, öte yandan özgürlüklerine düşkün bir karakter edinmelerine yol açmıştır. Kendilerinden önce yaşayan kavimlerin kültürlerine kendi kültürlerini katıp hakim kılarak

ulusal değerlerimizin oluşmasında başlangıç rolünü oynamışlardır.

Despotik, köleci imparatorluğun bir taslağını oluşturan Med devletinin M.Ö. 550 yıllarında Persler tarafından yıkılmasıyla tarihte halkımız üzerinde sürekli tahakküm ve istila dönemi de açılmıştır. M.Ö. 6. yüzyıldan M.S. 7. yüzyıl ortalarındaki Arap ordularının işgaline kadar geçen süreçte halkımız çeşitli köleci imparatorlukların istilası altında kalmıştır. Sırasıyla Persler, Yunan-Makedonyalılar, Ermeniler, Romalılar, Bizanslılar ve Sasaniler kurdukları imparatorluklarla Kürdistan'ı ya kendi aralarında boğuşma alanı seçmişler ya da bu boğuşmada hakim çıkan, halkımızı kendi hakimiyeti altına almıştır. Her iki durum da çok kanlı sonuçlara yol açtığından, halkımız varlığını sürdürmek için sürekli dağlık alanlarda yaşamak zorunda kalmıştır. Bu şartlar ise içe kapanık ve parçalanmış aşiret toplulukları halinde kalmamıza yol açmıştır.

Feodal dönemde de halkımız üzerindeki istila ve tahakküm şiddetini bir kat daha artırarak ara-

lıksız devam etmiştir. M.S. 7. yüzyıl ortalarında başlayan Arap istilaları çok kanlı geçmiştir. İslam ideolojisinin milli gelişmeyle birleştirilmesinin, halkı kendi öz yaşam değerlerine karşı yabancılaştırıp milli gelişmesini köstekleyerek, halkın yabancı feodal boyunduruk altında kalmasına hizmet etmiştir.

10. yüzyıla kadar baskısını sürdüren Arap egemenliği, bu yüzyıldan itibaren zayıflamaya başlamıştır. O tarihte başka güçlü bir istilacı gücün olmayışı, halkımızın milli benliğini geliştirmesine elverişli bir ortam yaratmıştır. Başta Mervani Kürt Devleti olmak üzere bu dönemde kurulan feodal Kürt devletleri bu ortamın ürünleridir.

11. yüzyılda Kürdistan üzerinde yeni bir istilacı güç belirmiştir. Bu güç, barbarlığın yukarı aşamasında bulunan ve İslamlığı kabullenmesiyle birlikte fetihçi bir karakter kazanan Türk Oğuz boylarıdır. Türkler kısa zamanda kendilerini feodal toplumun egemenleri olarak yeniden örgütlemişlerdir. İşgal ettikleri ülkelerde yaşayan halkların kültürleri daha gelişmiş olduğun-

dan, Türk boylarının büyük bir kısmı yerleştikleri topraklarda asimile olmuşlardır.

Kısaca niteliklerini belirlediğimiz Türk feodallerinin (Atabey, Hakan, Sultan) Kürdistan üzerindeki yönetimi, 11. yüzyıldan 20. yüzyılın başlarına kadar, bazen katliamlara varacak kadar şiddetli, bazen de hafif olmak üzere sürekli olmuştur. Büyük Selçuklu İmparatorluğu, onun parçalanması ile Atabeyler, Akkoyunlular, Karakoyunlular, Artukoğulları, Anadolu Selçukluları gibi tüm bu Türk feodal beyleri, dönemlerinde tam hakim olmamakla birlikte, Kürdistan üzerinde yönetimlerini sürdürmüşlerdir. Bunları ard arda Moğolların ve Timur'un bir kasırğa gibi hızla gelip geçen istila dönemleri izlemiştir. İran Safevi yönetimi altındaki Kürdistan'ın büyük bir parçası daha sonra Osmanlı egemenliği altına girmiş ve Kürdistan, Safevilerle Osmanlılar arasında paylaşılmıştır.

Bütün bu feodal yönetimler zorba ve talancı nitelikte olup, halkımızın şiddetli direnişi ile karşılaşmıştır. Halk bunların yönetimine hiçbir zaman tam olarak boyun eğmediği gibi, fırsat

düşer düşmez isyan bayrağını kaldırmıştır. Kürdistan'ın engin dağları, bu dönemde de varlığımızın ve özgürlüğümüzün korunmasında bir kale olmuştur.

Kürdistan'ın bugünkü parçalanmışlığında rolü büyük olan Osmanlı Türk feodal yönetiminin Kürdistan'daki gelişmesi 16. yüzyılda başlar. Bu yönetimin gelişmesinde, işbirlikçi Kürt feodal beylerinin temsilcisi Şeyh İdris-i Bitlisî'nin çabası büyüktür. Osmanlı Türk sultanlarının Kürdistan'daki gönüllü ve gözde ajanı durumundaki bu kişinin de çabasıyla Kürdistan halkının iki büyük mezhep halinde parçalanması bu dönemde hızlandırılmıştır. Osmanlı sultanları ile İran şahları, siyasi amaçları doğrultusunda bu bölünmeden yararlanmışlardır. Kürdistan'ı hem kendi aralarında bir savaş alanı olarak kullanmışlar, hem de bu savaşlarda aynı halkı birbirine kırdırarak daha kolay yönetim altında kalmalarını sağlamışlardır. Günümüzde bile, Türk sömürgecileri bu bölünmeden yararlanabilmektedir.

Başlangıçta Kürdistan'daki Osmanlı Türk

egemenliği pek güçlü değildir. Bu dönemde Kürt feodal beyleri son derece geniş bir otonomiye sahiptirler. Sultanlara bağlılıkları, asker göndermek ve hediye yollamak biçimindedir. Ama 18. yüzyıldan itibaren, Batı Avrupa'da yeni bir üretim biçimi olarak hakim olan kapitalizm karşısında yenilgilere uğrayıp fetih gelirlerinin kapısı kapanınca, Osmanlılar baskı ve sömürü taleplerini artırmışlardır. 19. yüzyılda dozunu daha da artıran bu baskı ve talan karşısında Kürdistan'da boydan boya isyanlar patlak vermiştir. İsyanların kanlı bir şekilde bastırılması, Osmanlı yönetiminin daha da güçlenmesine yol açmıştır.

Birinci Dünya Paylaşım Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu yenilince, Kürdistan üzerindeki dış baskılar azalmıştır. Henüz emperyalist ülkelerin tam işgalinin de gerçekleşmediği bu yıllar, bağımsızlık için dış şartların son derece elverişli olduğu yıllardır. Ama bir yandan iç şartların yetersizliği (aşiretçi-feodal yapı, modern sınıfların olmayışı, örgütsüzlük) diğer yandan yeniden örgütlenen Türk hakim sınıflarının baskısı,

bu elverişli şartlardan yararlanmayı olanaksız kılmıştır.

Kürdistan üzerinde yüzyıllarca süren yabancı feodal egemenlik, Kürt toplumunun kendi iç dinamikleri ile evrimleşme sürecini zorlaştırmıştır. Yabancı feodalizmin etkisi ile aşiret yapısında beliren feodalleşme, çoğunlukla işbirlikçi nitelikte olmuştur. Oluşan Kürt feodal tabakaları, yerli bir yönetimden ziyade yabancı güçlere bağlı yaşamayı çıkarlarına daha uygun bulmuşlardır. İçte birbirlerine üstünlük sağlamak için giriştikleri mücadele, toplumu içinden çıkılmaz bir noktaya getirmiştir.

Kapitalist sömürgecilik dönemi

Kapitalist uygarlık aşamasında ülkemiz üzerindeki baskı ve sömürü, köleci ve feodal dönemlerin istila ve talanlarını aratmayacak ölçülere varmıştır. Kapitalist sömürgeci güçler, ülkemizin adını ve halkımızın varlığını tarihten silmek için, ellerindeki üstün imha araçlarını, en incisinden en kaba yöntemlere varana dek

kullanmaktan çekinmemişlerdir.

Birinci Dünya Paylaşım Savaşı'nın yol açtığı gelişmelerin ülkemiz üzerindeki etkisi çok büyük olmuştur. Daha önce Osmanlı sultanları ile İran şahları arasında iki parçaya bölünen ülkemiz, bu sefer Türk sömürgecileri ile Fransız ve İngiliz emperyalistleri arasında varılan antlaşmalar sonucu dörde bölünmüştür.

Kapitalist aşamada Kürdistan'ı sömürgeleştiren güçlerin başında Türkler gelmektedir. Savaş sonrasında Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntıları üzerinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlılar zamanından beri zaten işgal altında olan Kürdistan'ı yeniden hakimiyeti altına alması zor olmamıştır. Ayrıca kapitalist sosyo-ekonomik temeli geliştikçe, feodal dönemdeki Türk yönetimlerine nazaran Türkiye Cumhuriyeti'nin bu hakimiyetinin askeri, politik, ekonomik ve kültürel alanlardaki etkileri çok daha yıkıcı olmuştur.

Hukuki olarak Kürdistan'ın büyük bir bölümünün Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırları içine alınması, 1921'de Fransızlarla yapılan Ankara

Antlaşması ve İngilizlerin başrolü oynadığı 1923 Lozan Antlaşması ile mümkün olmuştur. TC'nin kuruluş yıllarında Kürdistan üzerindeki Türk yönetimi çok zayıftır. Buna karşılık Kürt feodal ve aşiret reislerinin denetimi (iç otonomi) daha güçlüdür. Hatta TC'nin birinci meclisinde “iki halkın hükümeti, iki halkın meclisi” gibi sözlere çok rastlanır. Ama cumhuriyet, merkezi otoritesini güçlendirdiği zaman, doğal olarak feodal ve aşiret reislerinin sınıfsal çıkarlarını korumaya yönelik mahalli otoriteleriyle çatışmıştır. “Misak-ı Milli sınırları içinde tek bir Türk ulusu yaratma”yı kendine temel gaye eden cumhuriyet hükümetleri, bu mahalli otoritelerle olan çatışmadan çok iyi yararlanmışlardır.

Sömürgeci uygulamalar için gereken askeri işgal temelini gerçekleştirmede bu hükümetlerin stratejileri, Kürdistan'ın bütününe birden işgal etmek o zamanki güçlerine göre çok zor olduğundan, parça parça işgal etmek olmuştur. Bunun için klasik bir usul olan mezhep ayrılıklarından yararlanılmış ve aynı halk birbirine kırdırılmıştır. Ülke içi ve ülke dışı muhalefeti ön-

lemek için “vahşi Kürtler, yobazlar ayaklanıyor” biçiminde sürekli ajitasyon yapılmıştır. Bu stratejinin uygulanması için en elverişli an kullanılmış, ayrıca vakitsiz ve her zaman bölünüp parçalanması kolay olan feodal önderlikli ayaklanmaların çıkışı zorlanmıştır. Ve bu ayaklanmalar bahane edilerek halk katliamdan geçirilmiş, mahalli otoriteler ezilmiş, ülkemiz baştan sona en ücra köşesine kadar merkezi işgal altına alınmış ve bir daha hiç kimsenin başkaldıramayacağı bir dehşet ortamı yaratılmaya çalışılmıştır.

TC hükümetleri tarafından 1925-38 yılları arasında harfiyen uygulanan bu strateji temelinde ülkemiz tam bir askeri denetim altına alınmıştır. Bu temel üzerinde sömürgeciliğin siyasi, kültürel ve ekonomik alanlarda geliştirilmesi kolay olmuştur.

İkinci Dünya Paylaşım Savaşı'ndan sonra sömürgecilikten kurtuluş için son derece elverişli uluslararası şartlar bulunmasına rağmen, Türkiye'nin savaşa girmeyişi, ülkemizdeki sıkı askeri denetim ve geri sosyal yapının olduğu gi-

bi korunması yüzünden pek bir ilerleme kaydedilmemiştir.

Dışta ABD'nin ve içte de Kürt toprak ağalarının desteği ile işbirlikçi Türk burjuvazisi iktidarını güçlendirince, 1950'lerden itibaren Türkiye'nin ekonomik yapısında belli bir gelişme olmuştur. Tarımda kapitalistleşmenin gelişmesi ve montaj sanayinin kurulmaya başlaması, Türkiye'nin Kürdistan üzerindeki tecrit çemberinin kırılması için bir ekonomik dürtü yaratmıştır. Bu dönemde emperyalizmin yaşadığı bunalımın, kapalı ekonomik birimlerin parçalanmasını ve pazarların derinliğine açılmasını zorunlu kılması da bunda rol oynamıştır.

Kısaca Türk kapitalizminin gelişmesi, emperyalizmin pazar sorunu ve Kürt toprak ağalarının kapitalistleşme eğilimlerinin üst üste çakışması, 1960'lardan itibaren Kürdistan'da sömürgeci kapitalizmin gelişmesine yol açmıştır. Ülke kaynaklarının talan edilmesine sömürülmesi ve feodalizmin en gerici tarzda belli bir yere kadar çözülmesi ile oluşan bu tip kapitalizmin etkisi çok yıkıcı olmuştur. Tarıma makina-

nın girmesiyle topraktan kopan ve Türkiye sanayileşmesinin ayak takımı işlerinde kullanılan işsizler ordusunun sayısı milyonlara varmıştır. Bu olumsuz gelişmelere karşı doğacak tepkileri önlemek için de, özellikle Kürdistan öğrenci gençliği üzerinde yoz bir kültür politikası ve yoğun bir asimilasyon uygulanmıştır.

Kürdistan'ın diğer parçalarının sömürgeleştirilmesi de, belli bir gecikme ile Türkiye örneğini izlemektedir.

Güney Kürdistan'ın batıdaki küçük bir kısmı belli bir dönem Fransız mandası altında kalmış, Fransızların çekilmesiyle Arapların egemenliği altına girmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan'ın sınır uzantısı biçiminde olan bu parçadaki halkın büyük bir kesimi Suriye tarafından vatandaş olarak görülmemekte ve yabancı muamelesi görmektedir. 1970'lere gelirken bir süre verimli Kürt topraklarına Araplar yerleştirilmeye çalışılmışsa da, daha sonra bu politikanın uygulanmasından vazgeçilmiştir. Ağır geleneksel etkiler altında yaşayan Kürt toplumu, son yıllarda giderek değişime uğramaya başlamıştır.

Güney Kürdistan'ın büyük kısmı 1931'e kadar İngiliz mandası altında kalmıştır. İngilizler kendilerine karşı çok güçlü olan Kürt direnmesini kırmak için sürekli Araplarla beraber hareket etmişler ve daha sonra kendilerine bağlı bir Irak Arap devleti oluşturmuşlardır. Bu devlette iktidarı 1958'de tamamen ele geçiren Arap burjuvazisi, Türkiye'deki M. Kemal döneminin bir benzerini yaşamıştır. Kemalistlerin 1925-38 döneminde Kuzey-Batı Kürdistan'da yürüttükleri işgal eyleminin aynısını Güney Kürdistan üzerinde gerçekleştirmeye çalışmıştır. Bu parçada yarı-feodal, yarı-burjuva KDP'nin önderlik ettiği direniş, 1974'te kısmen bastırılabilmiştir. Bu temelde askeri işgal sağlamlaştırılmak ve sömürgecilik diğer alanlarda tesis edilmek istenmiştir.

Doğu Kürdistan üzerinde şahların egemenliği yüzyıllar öncesine uzanmaktadır. Şahlar, genellikle Fars milliyetinden olmalarına rağmen kendilerini hem Kürtlerin, hem de Farsların ortak imparatorları olarak kabul ettirmeye çalışmışlardır. Bunu da her iki halkın Aryen asıllı olma-

larına bağlamışlardır. Özünde ise imparatorluk içinde Farslar hakim milliyet, diğer halklar da ezilen milliyet konumunda olmuştur.

20. yüzyılın başında İngiliz emperyalizminin yarı-sömürgesi durumunda olan İran İmparatorluğu, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Rıza Pehlevi'nin başa geçmesiyle biraz güçlenmeye başlamış ve bu dönemde tepeden inme bazı burjuva reformlar yapılmaya girişilmiştir. İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyet Kızıl Ordusu kuzeyi ve İngiliz askerleri güneyi işgal etmiş, bu elverişli şartlardan yararlanan Azeriler ve Kürtler Kızıl Ordu'nun desteğiyle birer cumhuriyet ilan etmişlerdir. Kısa süre sonra Kızıl Ordu'nun çekilmesiyle birlikte her iki cumhuriyet de Şah kuvvetleri tarafından yıkılmıştır.

1950'lerden sonra ABD'nin bir yeni sömürgesi haline gelen İran'da Şahlık yönetimi emperyalizmin Ortadoğu'daki jadarmalarından biri olmuştur. Petrolün bulunmasıyla ekonomik güç kazanan Şahlık, içeride de kitleleri koyu bir faşizmle yönetmiştir. Emperyalizmle ilişkiler temelinde İran'da kapitalizm gelişmesine rağmen,

bu durum o dönemde Kürdistan'a yansımamış ve feodal yapının çözülmesine yol açmamıştır. Ancak bu sürecin ilerlemesi ve İran'da kapitalist ilişkilerin güçlenmesi temelinde sömürgeci kapitalizmin Doğu Kürdistan'a girmesi kaçınılmaz olacaktır.

Ulusal kurtuluş dönemi

Geleneksel Kürt isyanlarının bir devamı ve İkinci Dünya Savaşı sonrası koşullara kısmen uyarlanmış biçimi olan KDP hareketi, modern bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelemeyerek, 1970'lerin ortalarında yenilgiye uğramıştır. Kürtlük adına hareket etmek ve Kürtlüğü canlı tutmak gibi bir olumluluk yanında, Kürdistan ulusal sorununu çeşitli biçimlerde çarpıtması ve yabancı egemenliklerin aleti olması ile de olumsuz bir rol oynamıştır.

Kürdistan'da yaşanan modern sosyo-ekonomik gelişmenin belli bir düzeye ulaştığı ve Kürt ulusal sorununu çarpıtan KDP'nin de yenildiği 1970'li yıllarda Kürdistan'da yeni ideolojik poli-

tik akımlar gelişmeye başlamıştır. Küçük-burjuva akım Kürdistan'ın Kuzey-Batı ve Güney parçalarında kendini değişik gruplar biçiminde şekillendirirken, işçi ve emekçilerin devrimci ulusal kurtuluş akımı olarak da partimiz PKK doğup gelişmiştir.

Hem bir devrimci sosyalist öncülük olarak ve hem de modern bir ulusal kurtuluş hareketi olarak partimizin doğuşu, Kürdistan tarihinde kesin bir dönemeci ifade eder. Gelişen sömürgeci egemenlik ve ulusal imha sürecinin sona erdiği, buna karşı direniş içinde ulusal var oluş ve kurtuluş döneminin başladığının ilanı olmuştur. Ulusal kurtuluşa doğru devrimci çizgiyi egemen kılarak, Kuzey-Batı Kürdistan'daki modern gelişmeye dayanarak, işçi sınıfının ve büyük parçanın önderliğini geliştirerek, ulusal hareketteki çarpıtmaları düzeltmiş ve bu temelde yurtsever kitleleri birlik ve eylemlilik içine çekmiştir.

Partimizin, beş yıllık ideolojik grup dönemi ardından 1978'de resmen kurulması ve ulusal kurtuluş için politik ve askeri mücadeleye yö-

nelmesi, ülkemizin ve halkımızın varlığını bile inkar eden TC'ye ağır bir darbe vurmuş ve onu 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesine götürmüştür. 1970-80 dönemi, ulusal kurtuluşun ideolojik-politik çizgisinin şekillendiği, bu temelde halk kitlelerinin ilk devrimci eyleminin gerçekleştiği, düşünsel planda sömürgeci egemenliğin parçalandığı bir dönem olmuştur.

12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı büyük direnişi ifade eden ve 15 Ağustos 1984 Atılımı temelinde gelişen 1980-90 dönemi ise, Kürdistan'daki TC egemenliğinin parçalandığı, Kürt toplumunda muazzam bir devrimci ulusal bilinçlenmenin yaşanmaya başlandığı, ulusal kurtuluş hareketinin cephesel ve ordusal bir güç düzeyine ulaştığı bir dönemdir. Partimiz önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşanan bu ulusal devrimci gelişme, giderek Kürdistan'ın bütününe etkisi altına alır hale gelmiştir.

Bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da çok köklü bir ulusal ve toplumsal devrim yaşanmaktadır. TC'nin özel savaşına karşı gelişen ulusal kurtuluş savaşı ülkenin her tarafında sürmektedir.

yan Irak-İran savaşı nedeniyle Irak yönetimi Kürdistan'daki gücünün önemli bir kısmını çekince, bu parçada yeniden bir silahlı direniş başlamıştır. Bu silahlı direniş eski niteliğini aşip modernleşmeye çalışmışsa da, bunda pek ilerleme kaydedememiş ve 1988'de bir kez daha yenilmekten kurtulamamıştır.

Kürdistan'ın bu parçasında 1991 yılı başındaki Körfez Savaşı'nın etkisiyle yeni bir başkaldırı yaşanmış ve emperyalist devletlerin müdahalesiyle bu alan değişik güçlerin hareket ettiği bir alan haline gelmiştir. Bugün bu parçanın bir kısmı Irak yönetimi altındayken, büyük kısmında ise emperyalist devletlerce korunan bir "Federe Kürt Yönetimi" vardır. Güney Kürdistan'daki bu durum, Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi ile dünyada yaşanan gelişmelerin etkisi sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu gelişme ile Kürdistan'ın Kuzey ve Güney parçaları arasındaki ilişkiler sıklaşmış ve iki parçanın devrimci birleşmesi gündeme gelmiştir. Kürdistan'ın bu parçasındaki kararsız olan mevcut durumu kendi lehine

Partimiz önderliğinde bilinçlenen ve birleşen halkımız, her türlü acı ve zorluğu göğüsleyerek yürüttüğü kararlı mücadelesiyle, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliği tamamen yıkmaya ve ulusal demokratik halk iktidarını yaratma yolunda ilerlemektedir. Bu temelde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi Kürdistan'ın diğer parçalarına da yayılarak Kürdistan'ın birliğini yaratmaktadır.

Güney Kürdistan'ın batıdaki küçük parçası, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen bu mücadelenin derin etkisi altındadır. Özellikle 1980'lerin ortalarından itibaren bu parçanın halkı ulusal kurtuluş mücadelesine çok yaygın ve aktif bir biçimde katılmaktadır. Bu parçanın halkı da partimiz önderliğindeki ulusal demokratik devrimi çok köklü bir biçimde yaşamaktadır. Halkın bu tarzda doğru bilinçlenme ve örgütlenmesi, ulusal kurtuluş hareketimiz ile Arap ilericiliği arasındaki ilişkide önemli bir rol oynamaktadır.

Güney Kürdistan'ın büyük parçasında 1974 yenilgisinden sonra Irak Arap yönetiminin egemenliği gelişmiştir. Ancak Eylül 1980'de başla-

bozmak için çok çeşitli güçler, mücadele vermektedir.

Kürdistan'ın Doğu parçası da 1970'lerin sonunda yoğun bir mücadeleye sahne olmuştur. 1979 yılında İran'daki Şahlık rejimi yıkılınca, bir süre Doğu Kürdistan'daki sömürgeci egemenlik kaybolmuştur. Daha sonra Şahlık yerine kurulan İran İslam Cumhuriyeti, Doğu Kürdistan üzerinde de egemenliğini sağlamış ve yürüttüğü sert mücadele ile geleneksel direnişçi güçleri büyük ölçüde bastırmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisi bu parçada yayılmakta olsa da, burası diğer parçalara göre ulusal kurtuluşta geri bir durumu yaşamaktadır.

Çok hareketli bir ortamın var olduğu Kürdistan'da güncel durum şu temel özellikleri arz etmektedir:

a) Kürdistan'da eski sömürgeci statükoyu korumak isteyen güçlerle devrimci ulusal kurtuluşçu güçler arasında çok şiddetli bir savaş yaşanmaktadır. Bu konuyla Kürdistan; dünyanın en çatışmalı alanlarından biri durumundadır.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki durumun özellikleri

b) Bugün Kürdistan'da çok köklü bir ulusal demokratik devrim süreci yaşanmaktadır. Bu konumuyla Kürdistan bölgeyi ve dünyayı etkisi altına alan bir devrim merkezi durumundadır. Yine Kürdistan'daki bütün yaşam bu devrimin belirleyici ve dönüştürücü etkisi altındadır.

c) Kürdistan üzerinde geçmişte oluşturulan statüko (dörde bölen sömürgeci statüko) gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ile parçalanmıştır. Kürdistan parçaları arasında gittikçe daha sıkı bir ilişki ve birlik gelişmektedir. Emperyalistlerle sömürgeci devletlerin politikaları arasında geçmişte var olan uyum dağılmıştır. Bugün Kürdistan üzerinde emperyalistlerin yeni sömürgeci politikası, sömürgeci devletlerin klasik politikası, işbirlikçi politika ve ulusal kurtuluş politikası mücadele halindedir.

d) Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan bütünlüğü açısından belirleyici ve yönlendirici bir yere sahiptir. Diğer parçaları bu temelde değerlendirmek, kalıcı sonuç almada tek doğru tutumdur.

Kürdistan'ın bu parçasında on yıldan beri gittikçe yoğunlaşan bir savaş durumu yaşanmaktadır. TC'nin sömürgeci özel savaşına karşı partimizin yürüttüğü devrimci ulusal kurtuluş savaşı toplumsal dönüşümün motoru olmakta ve toplumsal yaşamın her alanını bu savaş durumu belirlemektedir. TC'ye karşı partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan bütünlüğündeki ulusal hareket ve mücadele üzerinde de belirleyici etkide bulunmakta ve onu yönlendirmektedir.

Türkiye'de yeni sömürgeci kapitalizm gittikçe bunun yansımaları Kürdistan üzerinde de olmuş, 1960'lardan itibaren Kürdistan'da sömürgeci Türk kapitalizmi gelişmeye başlamıştır. Tamamen devlet işletmeleri etrafında ve Türkiye pazarına bağlı olarak şekillendirilen bu ekonomik yapı ile Kürdistan kaynakları üzerinde tam bir sömürü ve talan düzeni kurulmuştur. Kürdistan değerlerini talan etme ve Türk sömürgecili-

ğinin Kürdistan'ı yutma amacına göre şekillendirilen bu ekonomik yapı, on yıllık savaş içinde bu gerçekliği daha net ortaya çıkararak tam bir özel savaş ekonomisi haline gelmiştir.

Tamamen yaşanan savaş tarafından belirlenen Kürdistan'daki ekonomik yaşamın bazı temel niteliklerini şöyle sıralayabiliriz:

a) Daha önce şekillendirilen sömürgeci ekonomik düzen eskisi gibi işletilememektedir. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi bunun alanını epeyce sınırlandırmıştır.

b) İşletilebildiği kadarıyla sömürgeci ekonomik sistemin sömürücü ve talancı karakteri azalmamış, tersine daha da artırılmıştır. Bu durum Türk sömürgeciliğinin eski yapısının parçalanmış olması gerçekliğiyle çelişmemektedir.

c) TC, Kürdistan'da tam bir savaş ekonomisi tesis etmiş, ekonomik yaşamı ve olanakları bütünüyle özel savaşın hizmetine sokmuştur. Yürüttüğü savaş ekonomisi TC'ye çok ağır bir yük bindirmekte ve Türk ekonomisini iflasla yüz yüze getirmektedir.

d) Halk, ekonomik güç bakımından oldukça

zayıflatılmıştır. Savaş ekonomisi biçiminde de olsa, ticaret gibi alanlarda halkın ulusal kurtuluşçu ekonomik yapılanması ve yaşamı gelişmeye başlamıştır.

Kürdistan'da sömürgeci egemenlik altında ve onunla savaş içinde gelişen ekonomik ilişkiler, kendine bağlı bir sosyal yapılanmayı ve değişimi de beraberinde getirmektedir. Geçmişte gelişen sömürgeci kapitalizm, Kürdistan'daki feodal sosyal yapıyı yarı yarıya çözmüş ve bu temelde kendine bağlı bir sosyal ayrışma ve şekillenme yaratmıştı. Üstte feodal toprak ağaları feodal-komprador bir sınıf haline gelirken, köylülük çözülmeye başlamış ve kent küçük-burjuvazisi ile birlikte geniş bir işsizler ordusu ve aydın-geçenlik kesimi ortaya çıkmıştı. İşçi sınıfından aydınlara kadar bu sosyal kesimlerin hepsi sömürgeci egemenlik temelinde şekilleniyor ve yoğun bir asimilasyonu yaşıyordu. Şimdi bu durumlar köklü bir değişime uğramıştır.

Partimizin yürüttüğü devrim ve özellikle son on yılda yaşanan savaş, Kürdistan sosyal yapısında çok hızlı ve köklü bir değişimi gerçekle-

tirmiştir. Sömürgeciliğin ayakta tutmaya çalıştığı geri sosyal ve kültürel yapılanmalar devrimci mücadele ile parçalanmış ve toplum devrimci yapılanma doğrultusunda gelişme göstermiştir. Şimdi her şey yaşanan devrim ve savaş gerçeğine bağlıdır. Bir yandan sömürgeciliğe ve onun özel savaş yönetimine bağlı bir avuç işbirlikçihain kesim daha net ortaya çıkarken, diğer yandan gittikçe yoksullaşan ve aradaki ayrımı azalan yurtsever bir halk gerçeği şekillenmektedir.

Mevcut durumda koruculuk bir sınıf gibidir. Gericici feodal, aşiretçi ve komprador güçleri, yine muhbir, ajan, işbirlikçi ve serseri kesimleri içinde toplayan ve bazı bilinçsiz aşiret güçlerini içine alan bu kesim, sömürgeciliğin Kürdistan'daki sosyal, siyasal ve askeri dayanağı durumundadır. Türk sömürgeciliği, bir yandan devrim karşısında bu güce daha çok dayanmaya çalışırken, diğer yandan da yarattığı malikülfet ve siyasal tehdit nedeniyle ondan korkmaktadır.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı ortama dayanarak bir milli Kürt sermayesi

dan kopuk olarak yaratılan aydın kesimi, bütün direncine ve verdiği zarara rağmen, gelişen devrimci mücadele karşısında durulamayacağını artık anlamış ve büyük ölçüde yurtsever saflarda toplanmaya yönelmiştir. Ayrıca gelişen devrimci ulusal kurtuluş mücadelesinin de aydınlatıcı ve eğitici gücüyle önemli bir Kürt aydın hareketi gelişmeye başlamıştır.

Türk sömürgeciliğinin Kürtleri ulusal yok etme politikası, partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi ile yenilgiye uğratılmıştır. TC'nin eğitim sistemi düzenli çalışmamakta ve asimilasyon politikası yürümektedir. Kürt toplumu çok yaygın, köklü ve devrimci nitelikli bir ulusal bilinçlenmeyi yaşamakta ve gelişen mücadeleyle birlikte devrimci bir ulus oluşmaktadır. Bu temelde, geçmişte var olan aşiret ve kabile değerlerine güçlü bağlılık ve bunun yol açtığı çatışma ve bölünmeler ortadan kalkmakta, bunun yerini güçlü bir ulusal bilinç, birlik ve dayanışma almaktadır.

Partimizin yürüttüğü devrimci mücadele, Kürdistan'da yaşayan ve çoğunlukla da dünya-

gelişmek istemektedir. Henüz zayıf bir konumda olan bu Kürt milli burjuvazisi, yurtsever zengin kesimlerden, tüccarlardan ve küçük-burjuvazinin üst kesimlerinden oluşmaktadır. Kürdistan'da yeni olan bu kesimin doğuşu ve gelişimi tamamen ulusal kurtuluş mücadelesine bağlıdır. Yine bu mücadele temelinde köylülük gittikçe çözülmekte, küçük-burjuva kesimlerde yurtseverlik gelişmektedir. Yaşanan savaş ortamında çok azı iş bulabilen çok geniş bir işsizler ordusu ortaya çıkmıştır.

Sömürgeci özel savaşın yarattığı göç, Kürdistan'da büyük bir sosyal olay durumundadır. Özel savaş politikaları gereği, ekonomik ve askeri zorla Kürdistan'ın yurtsever mücadeleye açık bütün alanları insandan boşaltılmış, başta Türkiye metropolleri olmak üzere insanlarımız dünyanın dörtbir yanına savrulmuştur. Sömürgeciliğin ulusal kurtuluş mücadelesini zayıflatmak amacıyla yarattığı bu mülteci kesimler, yurtsever harekete büyük destek verir hale getirilmiştir.

Daha önce kemalist etki altında ve toplum-

nın dörtbir yanına savrulmuş olan azınlık milliyet ve dinsel grupları da kendine getirmektedir. Partimizin doğru politikası, Türk sömürgecilerinin tarihten gelen halkları birbirine kırdırma politikalarını boşa çıkarmış ve tersine çevirmiştir. Tarihsel bir intikam eylemi olarak gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, Türk sömürgeciliğinden zarar gören bütün azınlık grupların toplandığı ve kendi gerçekliklerini buldukları en temel alan olmaktadır. Partimiz, dar milliyetçiliğe düşmemek kaydıyla Kürdistan'daki bütün azınlık kültürlerin gelişmesini bir zenginlik olarak ele almakta, geliştirilmesi için her kültüre özgürlük ve destek sağlamaktadır. Kürdistan'ın geniş kültürel zemininin kapitalist milliyetçi yaklaşımlarla kirletilmesine karşı çıkmakta ve kültürlerin geniş hoşgörü ve özgürlük içinde gelişmesinin ortamını yaratmaktadır.

Yüzyıllardan beri yabancı egemenlikleri ayakta tutan gericici değerler günümüz Kürdistan'ında yaşanan köklü devrimle bir bir yıkılmakta, tarihinin en büyük yenilenmesini yaşayan Kürdistan toplumu devrimci-yurtsever

değerler temelinde yeniden şekillenmektedir.

TC, Kürdistan'da yaşanan bu köklü devrimi boğmak için, hiçbir kurala ve ölçüye bağlı olmayan bir özel savaşı yürütmektedir. Daha önce sömürgeci egemenliği güçlendirmek için oluşturduğu siyasal kurumları da artık bir yana atmış ve Kürdistan'ın her tarafında dört dörtlük bir özel savaş yönetimini örgütlemiştir. Kürdistan'da TC'ye ait bu yönetim özel savaş çerçevesinde icra edilmektedir.

Türk ordusu, savaşılabilen bütün aktif güçlerini Kürdistan'daki savaşa göre eğitmekte, düzenlemekte ve bu savaşta kullanmaktadır. Eski ordu gücüne ek olarak, yürüttüğü özel savaş çerçevesinde özel kolordu, özel ordu, özel tim, köy koruculuğu gibi özel kuvvetler de örgütlemiş ve kontrgerillanın yeraltı teşkilatını geliştirmiştir. Bu güçlere dayanarak, hiçbir kural tanımaksızın Kürdistan'da bütün savaş taktiklerini ve araçlarını vahşet uygulamaları düzeyinde kullanmaktadır. Tüm bunlara rağmen, Türk ordusu Kürdistan üzerindeki eski egemenliğini artık kaybetmiştir ve savaşta başarısız kalan bir ordu du-

Partimizin Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü devrimci ulusal kurtuluş savaşı, şimdiye kadarki uygulanma düzeyi ile önemli siyasal ve sosyal gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Ve hata yapılmaz, partimizin politik-askeri çizgisi pratikte doğru uygulanırsa, son derece gerici, haksız ve katliamcı olan Türk sömürgeci özel savaş rejiminin yenilebileceği kanıtlanmıştır.

rumuna düşmüştür.

TC'nin Kürdistan'daki siyasi ve askeri egemenliğine karşı mücadele içinde partimizin de siyasi ve askeri egemenliği doğup gelişmiştir. Son on yılda Kürdistan'da yaşanan savaş ve özellikle 1990 sonrası ortaya çıkan gelişmeler bu egemenliği açıkça var etmiştir. Artık Kürdistan'da bir tür ikili iktidar yaşanmaktadır. Kürt halkının duygu ve düşüncesi devrimcileşmiştir. Kitle örgütlenmeleri ve ulusal kurtuluş cephesi, çeşitli legal ve illegal kurumlarıyla yaygın bir yönetim gücü durumundadır ve Kürt halkı çok büyük oranda bu güç tarafından yönetilmektedir. Partimizin savaş içinde örgütlediği Halk Kurtuluş Ordusu, kahramanca savaşarak onbinlere ulaşmış ve Kürdistan'ın bütün stratejik coğrafi alanlarında üslenerek Türk ordusunu buralarda hareket edemez hale getirmiştir.

Kürdistan'da her şeyi belirleyen, bu iki güç arasındaki savaş durumudur. Savaşan güçler kendi çıkarına gördükçe ve bu savaş durumu imkan verdikçe, diğer siyasi savaşım türleri de uygulanabilmektedir.

Üçüncü Bölüm

KÜRDİSTAN DEVRİMİ

Kürdistan devriminin özellikleri

Kürdistan'da partimizin yürüttüğü devrim bir ulusal demokratik devrim olup, başlıca özellikleri şunlardır:

a) Devrimimizin iki temel yanı vardır; milli ve demokratik yanı. Milli yanı, sömürgeciliğin siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel alandaki hakimiyetini hedef almaktadır. Devrimimiz ilk aşamada bu yanı ön plana alarak gelişmiştir. Milli çelişki baş çelişki durumunda olup, diğer toplumsal çelişkilerin çözülmesinde tayin edici-

dir. Milli çelişki çözülmeyince, diğer hiçbir toplumsal çelişki yalnız başına çözüme imkanına sahip değildir. Devrim adına atılan ilk adımlar milli karakterde olmuş ve Kürdistan'ı köklü bir devrimci gelişme sürecine sokmuştur.

Devrimimizin ikinci yanı, demokratik yanıdır. Demokratik devrim, toplumdaki ortaçağdan kalma çelişkileri temizlemeyi hedef almaktadır. Bunlar feodal-komprador sömürsü, aşiretçilik, mezhepçilik, kadının kölece bağımlılığı gibi çelişkilerdir. Bu çelişkiler çözüldükçe toplum demokratik bir nitelik kazanmaktadır.

Devrimimizin bu iki yanı arasında çok sıkı bir ilişki vardır. Bu iki yan adeta iç içe geçmiştir. Demokratik devrim, hakim yan olan milli devrime bağlı olarak gelişmektedir. Milli devrimin gelişmesi de, toplumdaki demokrasinin gelişmesine çok yakından bağlı olmaktadır.

b) Kürdistan devriminin diğer bir özelliği de önderlik sorununa ilişkindir. Ulusal demokratik devrimde önderlik iki biçimde ortaya çıkmaktadır: Birincisi sınıf önderliği, ikincisi parça önderliği. Sınıf önderliği çerçevesinde feodal-

komprador sınıf, küçük-burjuvazi ve işçi sınıfı arasında süren yoğun mücadelede önemli sonuçlara ulaşılmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesi pratiği, devrimde zaferi yaratacak temel gücün işçi-köylü ittifakı, zaferi yaratacak önderliğin ise işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliği olduğunu göstermiştir. Diğer sınıf önderlikleri sürekli geriler ve sömürgecilik karşısında ciddi bir güç olmaktan çıkarken, partimiz şahsında şekillenen işçi sınıfı önderliğinin sağladığı sürekli gelişme bunu kanıtlamıştır.

Kürdistan'ın bölünmüşlüğünden kaynaklanan parça önderliği de önemlidir. Geri bir sosyal yapıda ve küçük bir parça olmasına rağmen Güney Kürdistan'ın geçmişte kendini önder olarak dayatması ve tüm Kürdistan'ın olanaklarını kendinde toplaması, ulusal kurtuluşta bir sonuç ortaya çıkarmadığı gibi, ona ciddi zararlar da vermiştir. Bu çarpık durum, büyük ve gelişmiş parça olan Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeyle düzeltilmiş ve TC'ye karşı Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadelenin önderliği, sağladığı kalıcı gelişmelerle kanıtlanmıştır.

Hem sınıf ve hem de parça önderliğini doğru bir biçimde ele alıp şahsında çözüme kavuşturan partimiz, burjuva milliyetçi, ulusal inkarcı ve teslimiyetçi yaklaşımlara karşı başarılı bir mücadele vererek, ulusal kurtuluşta doğru devrimci çizgiyi egemen kılmıştır. Partimiz şahsında gerçekleşen devrimci sosyalist önderlik, ulusal demokratik devrimde emekçi çizgisinin ve sosyalizm yolunda kesintisiz olarak ilerleneceğinin garantisi olmuştur.

c) Devrimimizin üçüncü özelliği, halkın geniş güçlerinin seferber edildiği uzun vadeli bir mücadele çizgisine sahip olmasıdır. Bu çizgi kendini pratikte uzun süreli halk savaşı biçiminde şekillendirir. Uzun süreli halk savaşı temelinde bütün mücadele biçimlerinin kullanılması içerir. Çok güçlü olan sömürgeci örgütlenme ancak böyle bir mücadele çizgisiyle geriletilebilir yenilgiye uğratılabilir. Bu çizginin uygulanması olarak yürütülen mücadele, yarattığı büyük devrimci gelişmelerle çizginin doğruluğunu kanıtlamıştır.

d) Devrimimizin dördüncü temel özelliği,

onun sadece Kürdistan'la sınırlı olmayıp çevresini de derin etkisi altına alması ve bölgesel çapta gelişmesidir. Bu, devrimimizin evrensel niteliğini göstermektedir. Hem derin bir toplumsal devrim olması, hem dünyadaki aleyhte gelişmeler ortamında kendini güçlendirmesi, hem de Kürdistan'ın parçalanmış olması nedeniyle bölgenin tüm uluslarını doğrudan ilgilendirmesi, devrimimizin bu özelliğini ortaya çıkarmaktadır. Daha şimdiden devrimimizin bu özelliği pratikte hayat bulmaya başlayarak bölgeyi etkisi altına almıştır ve bu çerçevede gelişimini sürdürdükçe dünya üzerinde büyük etki de bulunacaktır.

Kürdistan devriminin görevleri

Özelliklerini belirlediğimiz devrimimiz, en yüce amacımız olan sınıfsız topluma doğru ilerlemek ve bu toplumun ilk evresi olan sosyalizme varmak için zorunlu bir aşama olup, esas olarak şu görevleri gerçekleştirecektir:

A) Türk sömürgeciliğinin ve gerisindeki em-

peryalizmin Kürdistan üzerindeki her türlü hakimiyetine son vermek. Bunun için:

1- İşçi, köylü, aydın ve diğer sınıf ve tabakalardan tüm yurtseverleri birleştiren ulusal birleşik cepheyi daha da genişletip geliştirmek.

2- Halkın topyekün örgütlenmesini sağlamak için oluşturulan işçi, köylü, gençlik, kadın ve benzeri kitlesel birlikleri daha da geliştirip güçlendirmek.

3- Sömürgeciliğe karşı temel mücadele biçimi olan halk savaşını zafer çizgisinde yürütmek ve bunun temel örgütü olan Halk Kurtuluş Ordusu'nu geliştirmek.

4- Sömürgecilerin ve yerli ajanlarının sürekli kışkırtmaya çalıştığı halk arasındaki çatışmalara son vermek, bölgeci ve dar milliyetçi anlayış kalıntılarını tasfiye etmek.

5- TC'nin sömürgeci boyunduruğunu parçalamayı hedeflemeyen "bölgesel özerklik", "otonomi" vs. gibi özünde sömürgecilikle uzlaşmayı getiren teslimiyetçi anlayışları teşhir etmek ve bunlara karşı verilen kararlı mücadeleyi sürdürmek.

6- Savaş içinde sömürgecilerle işbirliği yapan

72

ve kültürel alanlarda örgütlenmesinin önündeki engelleri kaldırmak ve bu konularda yasal statü geliştirmek.

14- İşçilere yeni iş alanlarını yaratmak, işçilerin beden ve fikren gelişmesine önem vermek ve sekiz saatlik işgününün uygulanmasına çalışmak.

15- Sömürgeciliğin adli sistemini dağıtmak ve yerine demokratik bir adli sistemi geliştirmek.

16- Kadın üzerindeki her türlü köleci baskıya son vermek, toplumsal ve siyasal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliğini sağlamak, büyük toplumsal devrim dinamiği halinde olan kadın kesiminin bu gerçeğini doğru ele alıp eyleme dökmek.

17- Azınlık, milliyet ve dinsel gruplar üzerindeki her türlü baskıya son vermek, milliyetçiliğe düşmeden her kültüre özgürlük ve destek sağlamak ve onları bir zenginlik olarak görüp geliştirmek.

C) Bağımsız bir ekonomik yapı inşa etmek. Bunun için:

74

ve halka düşmanlık edenlerin mallarına el koymak ve yoksul halka dağıtmak.

7- Sömürgeciliğin doğa ve halk üzerindeki her türlü tahribatına ve bulaşıcı hastalıklara karşı mücadele etmek için ekonomik, kültürel, eğitim ve sağlık hizmetlerini bizzat üstlenmek.

B) Demokratik halk yönetiminde ulusal bağımsız ve demokratik bir toplum yaratmak. Bunun için:

8- Sömürgecilerin işlettiği bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını, fabrika, çiftlik ve diğer bütün işletmeleri kamu mülkiyetine geçirmek.

9- Sömürgeciliğin mali ve kredi sistemini dağıtarak yerine bağımsız bir mali ve kredi sistemini geliştirmek.

10- Ülke üzerinde hiçbir yabancı devlete askeri üs ve imtiyaz tanımamak.

11- Emekçi kesimler çıkarına adil bir toprak reformu yapmak.

12- Yoksul köylülerin tefeciye ve bankalara olan bütün borçlarını iptal etmek.

13- Toplumun demokratikleştirilmesinin bir parçası olarak, emekçi halkın ekonomik, siyasi

73

18- Ekonomiyi merkezi bir planlama ile yönlendirmek.

19- Kamu mülkiyeti ile devlet kapitalizmini birbirinden ayırmak ve devlet kapitalizmi biçimine karşı çıkmak. Bilimde, siyasette ve üretimde topluma verdiği kadar almak ilkesini hayata geçirip egemen kılmak.

20- Kamu mülkiyetinde ağır sanayinin geliştirilmesine öncelik tanımak.

21- Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını, ulaşım, ticaret, bankacılık, kitle haberleşme araçları ve benzerlerini kamu mülkiyetinde işletmek.

22- Köylülüğü kooperatifleştirmeye teşvik etmek ve desteklemek.

23- Toplumun gelişmesinde yararlı olabilecek özel girişimciliği serbest bırakıp, yardım ve destek vermek.

D) Sömürgeci eğitim ve kültür kurumlarının yerine ulusal eğitim ve kültür kurumlarını oluşturmak. Kürtçe'nin bütün lehçelerinin gelişmesine fırsat ve imkan tanımak ve birinin ulusal dil haline gelmesini teşvik etmek. Kürt dili,

75

edebiyatı ve tarihi alanlarında yoğun bir araştırma ve örgütlendirme çabasına girişmek. Bütün halka okur-yazar olma imkanını tanımak.

E) Kürdistan devrimi ve birliği için:

24- Her parçadaki devrimi esas olarak o parçada yaşayan halkın eseri olarak görmek.

25- Her parçada yaşayan halkı, sömürgeci devlet aygıtıyla “özerklik” veya “otonomi” adı altında birtakım reformlarla uzlaştırma çabalarına karşı mücadele etmek.

26- Her parçada mücadele veren devrimci güçler arasında en sıkı destek ve dayanışmanın sağlanmasına çalışmak.

27- Her parçada devrimci çizginin başarısı için çaba harcamak.

28- Birlik için her parçadaki halkın öz iradesini esas almak.

29- Dünyanın çeşitli yerlerine savrulan Kürtlerin demokratik halklarını savunan, onları ilerici insanlıkla ve Kürdistan'daki mücadeleyle birleştiren ve Kürdistan'a yeniden dönüşün koşullarını hazırlayan bir yaklaşım içinde olmak.

F) Komşu halklarla olan ilişkilerde ve ulus-

lararası sorunlarda proleter enternasyonalizmini uygulamak. Bunun için:

30- Komşu halkların devrimci güçleri ile olan ilişkilerde, ülke ayrımı temeli üzerinde her devrimci hareketin kendi ülkesindeki devrimden sorumlu olacağı ilkesini hakim kılmak ve bu temelde çeşitli düzeylerde ortak mücadelelere girişmek.

31- Komşu halklarla birlik, her halkın bağımsız ve özgür olmasından geçer. Bu temel ilke üzerinde gerçekleşmeyen bütün zoraki birliklerin parçalanması için amansız bir mücadele vermek. Başta Türkiye halkı olmak üzere komşu halklarla ilişkileri “Ortadoğu Federasyonu” anlayışı çerçevesinde geliştirmek.

32- Bağımsız ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişki, dünyanın her tarafındaki işçi sınıfı hareketleri ve devrimci güçlerle ittifak, her alandaki demokratik, anti-faşist, çevreci ve hümanist çevrelerle dayanışma içinde olmak.

24 Ocak 1995

PKK 5. KONGRESİ

PKK

(Partiya Karkerên Kurdistan)

TÜZÜK

PKK TÜZÜĞÜ

Birinci Bölüm: GENEL HÜKÜMLER

1- Örgütün adı Partiya Karkerên Kurdistan (Kürdistan İşçi Partisi)'dir. Kısa adı “PKK”dir.

2- Örgütün amblemi, kıvıll yıldız içinde sarı meşaledir. Bu amblemin sarı şerit ile ayrılarak kırmızı zemin üzerine oturtulmasıyla örgüt bayrağı oluşur.

3- Örgütün amacı, Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğe ve gerisindeki emperyalizmin etkilerine son vermek, Kürdistan'daki çağdışı kalıntıları tasfiye etmek, bağımsız ve birleşik bir

Kürdistan'da demokratik bir halk yönetimini kurmak, ilerici insanlığın bir parçası olarak sınıfsız topluma doğru ilerlemektir. Bu amaç, daha kapsamlı ve ayrıntılı olarak programla belirlenmiştir.

İkinci Bölüm: ÖRGÜT ÜYELİĞİ

4- Parti üyesi, parti programını kabul eden ve onu hayata geçirmekten sorumlu olan, parti iradesini esas alıp kendini giderek bu iradeyle bütünleştiren, parti yaşamına ve taktik uygulamaya bir parti organında tüm gün katılan, kendini çözüp partinin tarz, tempo ve üslubuna kavuşarak temel parti amaçları için ödünsüz, çıkar-sız, derin coşku ve sonsuz fedakarlıkla çalışan ve yaşamını parti davasına adayan kişidir.

Partiye sempati duyan ve ulusal kurtuluş çizgisini destekleyen kişi yurtseverdir. Aktifleşmiş yurtsever olan, yürürlükteki parti politikalarını ve mücadelesini kabul eden, bu mücadeleye gücü oranında ve sistemsiz katılan, partiyi maddi ve manevi olarak destekleyen kişi taraftardır. Aktifleşmiş ve örgütlenmiş taraftar olan, gücü

80

c) Her türlü parti emir ve talimatını yerine getirmek.

d) Parti tüzüğüne ve ölçülerine göre yaşamak ve çalışmak. Parti tüzüğünü hayata geçirmek.

e) Genel Başkanlık tarafından geliştirilen ideolojik-politik çizgiyi öğrenmek, özümsemek, pratiğe aktarmak ve korumak.

f) Parti disiplinine eksiksiz uymak ve uygulamak.

g) Üyelik tanımının gereklerine uygun olarak yaşamak. Partinin verdiği yetkiyi yerinde ve zamanında doğru kullanmak.

h) Partinin maddi ve manevi değerlerini ve emekçi halkın çıkarlarını korumak.

i) Kendi şahsında ve parti içinde yanlış ve parti dışı anlayış, yaşam, tutum ve davranışlara karşı ödünsüz mücadele etmek.

7- Parti üyesinin hakları:

a) Her düzeyde seçme ve seçilme hakkı vardır.

b) Her düzeyde eleştiri yapma ve her konuda öneri sunma hakkı vardır.

c) Bağlayıcı parti kararlarına karşı olmamak

82

oranında parti çalışmalarına düzenli ve sürekli katılan, partiye düzenli ve sürekli aidat veren kişi parti sempatanıdır.

Üyelğe alınma ve çıkarılma:

Partiye üye olmak isteyen kişi, iki parti üyesinin önerisi ve başvuru olan parti komitesinin kararı ve bir üst örgütün onayı ile aday üye olur. Aday üyelik süresi altı aydır. Adaylık süresini başarıyla tamamlayan kişinin üyeliği, bağlı olduğu komitenin üçte iki çoğunluk kararı, bir üst komitenin önerisi ve Merkez Komite'nin onayı ile ikinci altı ayda kesinleşir.

Üyelikten çıkarılmada da aynı yol izlenir. Üyelikten çıkarılmanın kesinleşmesi, Merkez Komite ile birlikte Genel Başkanlığın onayını da gerektirir.

6- Parti üyesinin görevleri:

a) Programla belirlenmiş olan parti çizgisini ve amaçlarını hayata geçirmek için sonsuz fedakarlık, coşku, azim ve kararlılıkla çalışmak.

b) Genel Başkanlık ve Merkez Komite tarafından belirlenen parti politika ve taktiklerini hayata geçirmek.

81

kaydıyla her konuda düşüncesini açıklama, parti tartışmalarına katılarak parti kararlarının oluşmasına etkiye bulunma hakkı vardır.

d) Eleştiri ve suçlamalara karşı parti kuralları çerçevesinde kendini savunma hakkı vardır.

e) Parti olanakları dahilinde eğitim görme hakkı vardır.

f) Partiye, halka ve devrime hizmet etmek her parti üyesi için en temel yaşam felsefesidir. Her üyenin istediği kadar hizmet etme hakkı vardır.

8- Parti üyesinin özellikleri:

Her parti üyesi şu özelliklere sahiptir:

a) Yurduna ve insanına karşı büyük bir sevgiyle doludur.

b) Demokratik bir düzenden yanadır.

c) Derin bir tarih bilincine ve insanlık sevgisine sahiptir.

d) Sosyalizm için savaşıyor ve enternasyonalisttir.

e) Yoldaşlarına ve halka karşı saygı ve sevgiyle doludur.

f) Yeni sosyalist ahlakın temsilcisidir. Halk-

83

tan biri gibi yaşar, sade, dürüst ve alçakgönüllüdür.

g) Cesur, fedakar ve ataktır.

h) Esneklik ile katılığı iyi kullanır.

i) Dikkatli, duyarlı ve ölçülüdür.

j) Öğrenmede araştırmacı ve inceleyicidir.

k) Planlı iş yapar, yaratıcı ve yücelticidir.

l) Her döneme göre sürekli kendini eğitir ve yeniler.

m) Parti değerlerine bağlı, kararlı, inançlı ve coşkuludur.

Üçüncü Bölüm: ÖRGÜT YAPISI

9- Partinin en yüksek karar organı kongredir. Parti Kongresi, belirlenmiş delegelerin üçte ikisinin katılımıyla dört yılda bir toplanır. Genel Başkanlığın istemi ve Merkez Komite'nin üçte iki kararıyla veya parti üye sayısının üçte birinin istemiyle kongre zamanından önce de toplanabilir. Yine Genel Başkanlığın istemi ve Merkez Komite'nin üçte iki kararıyla ve bir defaya mahsus olmak üzere kongre olağanüstü koşul-

84

lanır. Politik durum değerlendirmesi yapar ve kararlar alır. Ancak parti programı ve tüzüğünü değiştiremez ve görevlendirme yapamaz.

10- İki kongre arasında partinin en yüksek ideolojik ve politik organı Parti Genel Başkanlığıdır. Parti Genel Başkanlığı, partinin ve devrimin önderliğidir. Partinin ideolojik-politik doğrultusunu belirler ve gözetler. Partinin tüm faaliyetlerini en üst düzeyde yürütmek ve denetlemekle görevli, yetkili ve sorumludur. Merkez Komite ile birlikte parti politika ve taktiklerini belirler ve uygulamayı denetler. Partinin bütün örgütlerinden raporlar alır ve onlara yön verir. Merkez Komite ve Merkez Disiplin Kurulu'nu çalıştırır, denetler ve sundukları karar ve önerileri onaylar.

Genel Başkan, parti kongresi tarafından üçte iki çoğunlukla seçilir. Bir önderlik kurumu biçiminde kendini örgütler ve donatır. Bütün partinin başkanıdır ve her alanda partiyi en üst düzeyde temsil eder. Parti kongresine karşı sorumludur ve faaliyetleri hakkında kongreye rapor sunar.

86

larda bir yıl ertelenebilir.

Kongreye bütün parti örgütlerinden seçilmiş delegeler katılırlar. Bütün parti örgütleri, komite ve temsilcilikleri güçleri oranında kongrede temsil edilirler. Bu temsil oranı, söz konusu örgütün üye sayısı ve mücadelenin gelişim düzeyine göre Merkez Komite tarafından belirlenir ve Genel Başkanlıkça onaylanır. Genel Başkan, Merkez Komite ve Merkez Disiplin Kurulu üyeleri kongreye doğal üye olarak katılırlar.

Parti Kongresi, parti programını ve tüzüğünü kabul eder veya değiştirir. Partinin dönemsel politikalarını çizer. Parti pratiğini değerlendirir. Parti Genel Başkanı'nı, Merkez Komite ve Merkez Disiplin Kurulu üyelerini seçer. Genel Başkanlık, Merkez Komite ve Merkez Disiplin Kurulu faaliyetlerini denetler.

Önemli politik değerlendirme ve kararların gerektiği, ancak kongrenin toplanmadığı veya toplanmasına gerek görülmediği durumlarda parti konferansları toplanabilir. Konferanslar, Genel Başkanlığın kararı ile veya Merkez Komite kararı ve Genel Başkanlığın onayı ile top-

85

Genel Başkanlık, yardımcıları kurulu da diyebileceğimiz bir Genel Başkanlık Konseyi ile birlikte çalışır. Ayrıca kendi çalışmaları için bilim, sanat ve benzeri kurullar da oluşturabilir.

11- Genel Başkanlık Konseyi, Merkez Komite tarafından ve kendi üyeleri içinden üçte iki çoğunlukla seçilir ve Genel Başkanlık tarafından onaylanır. Genel Başkanlığın onaylamadığı kişiler yerine Merkez Komite yenilerini seçer.

Genel Başkanlık Konseyi, Genel Başkanlığın karar ve yürütmede birlikte çalıştığı bir yardımcıları kuruludur. Çalışmaları ve toplantıları Genel Başkan tarafından düzenlenir ve yönetilir. Yine Genel Başkan tarafından ideolojik, politik, örgütsel, askeri ve cephesel görevler üzerinde işbölümüne tabi tutulur.

Genel Başkanlık Konseyi üyeleri, bu görevler temelinde oluşturulacak merkezi büroları örgütler ve yönetirler. Genel Başkanlık'la sürekli ilişki içinde ve Genel Başkan'ın yönetiminde çalışırlar. Genel Başkanlığa sürekli ve düzenli bilgi ve rapor verirler.

Genel Başkanlık Konseyi'nin ve tek tek üye-

87

lerinin çalışmaları Merkez Komite tarafından da denetlenir. Merkez Komite toplantısında Genel Başkanlık Konseyi çalışmaları değerlendirilir ve Konsey seçimi yapılır.

12- İki kongre arasında Genel Başkanlık ve Genel Başkanlık Konseyi ile birlikte en yüksek parti karar ve yürütme organı Merkez Komite'dir. Parti Merkez Komitesi kongre tarafından seçilir ve faaliyetleri hakkında kongreye rapor sunar ve hesap verir. İki toplantı arasında üst yürütme organı olarak çalışacak Genel Başkanlık Konseyi'ni seçer. Merkez Komite'ye Genel Başkan başkanlık eder ve çalışmaları Genel Başkanlık ve Genel Başkanlık Konseyi tarafından düzenlenip yönetilir.

Merkez Komite, Genel Başkanlık'la birlikte güncel ve uzun vadeli parti politikalarını oluşturmak, bunları ve partinin programla belirlenen politik amaçlarını, kongre kararlarını ve çizilen politikaları hayata geçirmek, partinin pratik faaliyetlerini örgütlemek ve yürütmekle görevlidir. Partinin en üst düzeydeki taktik önderlik kurumudur. Partinin bütün alt örgütlerini oluştur-

savaşını geliştirir. Ayrıca, gerektiğinde kendine bağlı özel örgütler kurar.

13- İki kongre arasında parti disiplinini gözetmek ve disiplinsizlik olaylarını soruşturmak üzere Merkez Disiplin Kurulu görevlendirilir. Merkez Disiplin Kurulu, kongre tarafından seçilir ve faaliyetleri hakkında kongreye hesap verir. Bir merkezi organ olarak Merkez Komite ile ilişki içinde ve Genel Başkanlığa bağlı olarak çalışır.

Parti içindeki bütün disiplinsizlik olaylarını soruşturmak ve karara bağlamakla Merkez Disiplin Kurulu görevli ve yetkilidir. Herhangi bir üyenin veya örgütün disiplini bozucu davranması durumunda, bu olay, açık iddiaları ve suçlamaları içeren yazılı bir rapor ve diğer dokümanlarla birlikte Merkez Disiplin Kurulu'na intikal ettirilir. Bunu, yürütmeden sorumlu organ olarak Merkez Komite yapar. Genel Başkanlık da gerekli gördüğü olayları Merkez Disiplin Kurulu'na verebilir. Merkez Disiplin Kurulu, kendisine verilen olayları çeşitli biçimlerde inceler, soruşturur, gereken bilgiyi toplayarak de-

mak, yönetmek ve bütün parti faaliyetlerini denetlemekle sorumludur.

Merkez Komite salt çoğunlukla çalışır ve en az yılda bir kez toplanır. Genel Başkanlığın istemi üzerine veya üye sayısının üçte iki kararı ve Genel Başkanlığın onayı ile daha erken de toplanabilir veya toplantısını erteleyebilir. Görev yapamaz duruma gelen Merkez Komite üyelerinin yerine sırasıyla yedekler geçer. Merkez Komite, üye sayısının üçte bir azalması veya ihtiyaç doğması durumunda Genel Başkanlığın istemi ve salt çoğunluk kararı ile kendini üçte bir oranında çoğaltabilir.

Merkez Komite, kendini ideolojik, politik, örgütsel, askeri ve cephesel görevlere göre işbölümüne tabi tutarak bütün parti faaliyetlerini yürütür. Kendine bağlı alt parti örgütlerini oluşturur ve yönetir. İşçi, köylü, gençlik ve kadın birliklerini oluşturarak toplumun tümünü örgütlemeye ve yönetmeye çalışır. Ulusal kurtuluşun temel mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi örgütler ve yürütür; bunun için Halk Kurtuluş Ordusu'nu örgütler ve yönetir; ulusal kurtuluş

gerlendirir ve bu temelde karara varır. Parti tüzüğüne göre suç teşkil eden hallere, yine parti tüzüğüne göre gereken cezaları verir. Merkez Disiplin Kurulu'nun parti üyeleri hakkında vereceği görevden alma, üyeliği dondurma, geçici ihraç ve partiden atma cezalarının uygulanması Genel Başkanlığın onayı ile yapılır. Diğer cezalar Merkez Disiplin Kurulu'nun kararı temelinde uygulanır.

Parti üyeleri hakkında disiplin soruşturması ve kararlaştırılması başka bir organ tarafından yapılamaz.

14- Ülkenin coğrafi, etnik ve nüfus bakımlarına göre oluşturulan temel idari alanları olan eyaletlerdeki bütün parti örgütlerinin, komite ve temsilciliklerinin toplamı Parti Eyalet Örgütü'nü oluşturur. Parti Eyalet Örgütü'nün en üst organı Eyalet Kongresi'dir. Eyalet Kongresi iki yılda bir toplanır. Toplantı zamanı, Genel Başkanlığın önerisi ile Merkez Komite tarafından belirlenir. Kongrede eyaletteki bütün parti örgütleri güçleri oranında temsil edilir. Bu tür konularda, Parti Kongresi'nin gerçekleştirme esasları uygulanır.

Eyalet Kongresi, eyaletteki tüm parti faaliyetlerini değerlendirir. Genel Başkanlığın talimat ve değerlendirmeleri temelinde eyalete ilişkin politika ve taktikler belirler ve planlama yapar. Parti Eyalet Komitesi'ni seçer ve denetler.

Eyalet Kongresi'nin aldığı bütün kararlar, Merkez Komite ve Genel Başkanlık tarafından onaylanarak kesinleşir. Sonuçları Genel Başkanlık ve Merkez Komite tarafından onaylanmayan Eyalet Kongresi, onay gücü tarafından yapılacak görevlendirme temelinde altı ay içinde yeniden yapılır. Genel Başkanlık ve Merkez Komite kararıyla eyalet kongrelerinin yapılması öne alınabilir ve olağanüstü koşullarda bir defaya mahsus olmak üzere bir yıl ertelenebilir.

İki kongre arasında eyalet örgütünün en üst yönetim gücü Parti Eyalet Komitesi, Eyalet Kongresi tarafından seçilir; bir başkan ve yardımcılar tarafından yönetilir. Bu seçim, parti merkez yönetiminin seçilmesi esaslarına uygun olarak yapılır.

Parti Eyalet Komitesi, eyaletteki bütün parti faaliyetlerini örgütlemek, yürütmek, yönetmek

ve denetlemekle en üst düzeyde görevlidir. Kendini Merkez Komitesi'ne benzer bir tarzda işbölümüne uğratarak bu görevleri yerine getirir. Eyalet Komitesi dört ayda bir toplanır ve faaliyetleri hakkında Merkez Komite ve Genel Başkanlığa yazılı rapor verir.

Eyalet Kongresi tarafından Eyalet Disiplin Kurulu da seçilir ve denetlenir. Eyalet Disiplin Kurulları, Merkez Disiplin Kurulu ile ilişki içinde ve onun yönetiminde çalışır. Kararları, Merkez Disiplin Kurulu tarafından onaylanır.

Ayrıca ihtiyaç olduğunda eyalet konferansları da toplanabilir. Konferanslar, Genel Başkanlık ve Merkez Komite'nin istemi üzerine veya onayları dahilinde yapılabilir ve ulusal konferansın statüsüne sahiptir.

15- Bir eyaletteki coğrafi, idari ve ekonomik olarak bütünlük oluşturan alanlardaki bütün parti komite ve temsilciliklerinin toplamı Parti Bölge Örgütünü oluşturur. Parti Bölge Örgütü, Bölge Komitesi tarafından örgütlenir ve yönetilir. Bölge Komitesi, üst parti örgütlerinde olduğu gibi, düzenlenen Parti Bölge Kongreleri tarafından

seçilir ve Eyalet Komitesi ile Merkez Komite tarafından onaylanarak kesinleşir. Kongre yapılmayan yerlerde ve durumlarda ise Merkez Komite'nin onayı dahilinde Eyalet Komitesi tarafından örgütlenir ve görevlendirilir.

Bölge Komitesi, kendi alanındaki bütün parti faaliyetlerini örgütlemek, yürütmek, yönetmek ve denetlemekle görevlidir. Kendini Merkez Komite'nin esaslarına uygun olarak işbölümüne tabi tutarak bu görevlerini yerine getirir. İki ayda bir olağan toplantısını yapar ve bir üst örgüte yazılı rapor verir. Eyalet Komitesi ve daha üst parti organlarının talimatlarını yerine getirmekle yükümlüdür.

16- Partinin şehir ve kasaba gibi yerel alanlardaki faaliyetleri Parti Yerel Komiteleri tarafından örgütlenir ve yürütülür. Yerel komiteler, parti çalışmalarının geliştiği alanlarda yerel parti örgütünün kongresi tarafından seçilir ve Merkez Komite tarafından onaylanır. Aksi durumda ise Merkez Komite'nin onayı ile Bölge Komitesi tarafından örgütlenir. Kendisini, üst parti komitelerinin yaptığı gibi işbölümüne tabi tutarak görevlerini yerine getirir. Yerel komite ayda bir

defa toplanır ve faaliyetleri hakkında üst örgütlere yazılı rapor verir.

17- Partinin kitleler içindeki temel örgütleri parti hücreleridir. Bu parti temel örgütleri en az üç kişiden oluşur ve halk kitlelerinin yaşadığı ve çalıştığı her alanda örgütlenir. Bunlar yerel komite tarafından örgütlenir, yönetilir ve denetlenirler. Temel parti örgütleri onbeş günde bir toplantı yapar ve Parti Yerel Komitesi'ne faaliyetleri hakkında yazılı rapor verirler.

Temel parti örgütlerinin görevleri şunlardır:

a) Görev alanında parti politika ve taktiklerini hayata geçirmek.

b) Halka öncülük yapmak, eğitmek ve korumak.

c) Partiye aday üye kazandırmak.

d) Kitle içinde parti çalışmasını yapmak ve mücadele yürütmek.

Dördüncü Bölüm: ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞ

18- Partide örgütsel işleyiş demokratik merkezîyetçilik esaslarına göre düzenlenir. Üye ör-

güte, alt komite ve temsilcilikler üst komite ve temsilciliklere, tüm komite ve temsilcilikler Merkez Komite'ye ve bütün parti Genel Başkanlığa ve Kongre'ye bağlıdır. Bütün örgütler, üstten aşağıya talimat, alttan yukarıya rapor vermekle yükümlüdür. Üst örgütlerden gelen parti talimatları, eleştiri hakkı saklı kalmak kaydıyla, zamanında mutlaka uygulanır. Bunlar partinin merkezi yanını içerir. Olağanüstü koşullar dışında bütün parti yönetim komiteleri seçimle göreve gelir ve seçimle uzaklaştırılırlar. Bu da partinin demokratik yönünü içerir. Partideki bütün seçim ve uygulamalarda azınlık çoğunluğa tabidir.

19- Rapor-talimat sistemi, yürütme ve denetlemenin en etkin aracıdır. Talimat, yerine getirilmesi gereken görevleri belirlerken, rapor da, yürütülen faaliyet hakkında sistemli bilgiyi ve öneriyi içerir. Mümkün oldukça raporlar ve talimatlar hayata geçirilir ve anlaşılır bir şekilde ifade edilir. Ortaya çıkan yeni görevler üzerine zamanında talimat vermeyen bir üst örgüt bundan sorumlu tutulur. Belirlenen zamanda rapor

96

düşer. Toplantıya katılmayacak bir komite üyesi, katılmama gerekçesini ve kendi raporunu yazılı olarak zamanında toplantıya ulaştırmak zorundadır.

21- Parti disiplinini ihlal etmek, tüzük hükümlerine uymamak ve uygulamamak, parti çizgisine aykırı konuşmak veya propaganda yapmak, parti karar ve talimatlarını uygulamamak veya meşruiyetine gölge düşürmek, parti yaşamını ve resmiyetini ihlal etmek, parti sırlarını ifşa etmek, parti değer ve imkanlarını korumamak ve benzeri haller parti suçudur. Bu tür suçlar işleyenler Merkez Komite veya Genel Başkanlık tarafından Merkez Disiplin Kurulu'na verilir ve bu kurul tarafından soruşturularak cezalandırılırlar.

Parti suçu işleyen kişilere, işlenen suçun durumuna göre uyarı, görevini sınırlama, görevden alma, üyeliğini dondurma, geçici ihraç ve partiden atma cezaları verilir.

22- Eleştiri engellenemez ve bireysel çıkar için kötüye kullanılmaz. Parti üyeleri, parti faaliyetlerine ve genel duruma karşı eleştirel ol-

98

vermeyen, raporu düzenli ve yeterli hazırlamayan ve gereken yere ulaştıramayan bir alt örgüt de temel bir görevi yerine getirmemiş sayılır.

Her komite, yaptığı toplantı sonrasında çalışmalarını bir üst örgüte rapor eder. Eyalet ve bölge komiteleri, çalışmaları hakkında her üç ayda bir Genel Başkanlığa rapor verir. Merkez Komite, eyalet ve bölge komiteleri üyeleri dört ayda bir Genel Başkanlığa bireysel rapor verirler. Diğer parti üyeleri yılda bir Genel Başkanlığa bireysel rapor sunarlar.

20- Örgütlü kolektif çalışmanın en etkili yöntemi, sağlıklı toplantı düzeninin işletilmesidir. Bütün parti komiteleri, tüzükle veya talimatlarla belirtilen zamanlarda ve biçimde toplantılarını resmi ve ciddi bir tarzda yapmak zorundadırlar. Her toplantının kendine özgü bir yöntemi ve işleyişi olur ve konuşmalar kayda geçirilir. Parti komiteleri salt çoğunlukla toplanır ve tüzükle belirlenmeyen hallerde salt çoğunlukla karar alır. Geçerli bir mazeret olmadan toplantıya katılmamak suçtur. Bu tarzda üst üste iki defa toplantıya katılmayan bir kişinin komite üyeliği

97

malı ve gelişmeye yol açmak için eleştirel davranmalıdır.

Kendini yenilemenin, düzeltmenin ve geliştirmenin en etkili yöntemi, zamanında ve doğru özeleştiri yapabilmektir. Bütün parti üyeleri kendi eğitimlerinde özeleştiriye etkin bir silah olarak kullanmayı bilmelidir.

Partide sorunları eleştiri ve özeleştiri silahı ile çözmek esastır. Partinin kendini geliştirmesinde de bu silahın doğru kullanılması esas alınır.

**24 Ocak 1995
PKK 5. Kongresi**

99

